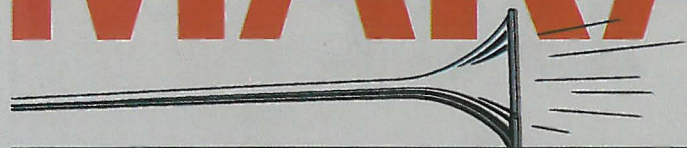

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Missionen i Dominikanska Republiken
25
år

Läs i detta nummer:

■ En brinnande, outtröttlig evangelist
Intervju med doktor Doris Díaz (s. 14)

■ En dag i fängelset...

...och en dag i domstolen

Rapporter från fängelsearbetet (s. 16 & 17)

Inställt julfirande!

gäller alla

Aktuell analys Sid. 18

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Det skrivna ordet* 2**PREDIKAN***Materialismen som livsstil* 4*Herre - sänd din eld* 18**INTERVJU & REPORTAGE***25 år i Dominikanska Rep.* 13*En brinnande, outröttlig...* 14*En dag i fängelset...* 16*...och en dag i domstolen* 17**ARTIKLAR***Inställt julfirande - gäller alla* 18*Sakramentalismen i sökarljuset* 10*Josefs ben* 20**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael & Paulus Eliasson, Stina Fridolfsson, Bernardo Vidén.****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2005

ISSN 1404-6474

Tidningen **MARANATA!** utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Det skrivna ordet

**Stina
Fridolfsson**

Läsaren tänker kanske att rubriken syftar till Guds Ord, som är levande och kraftigt, skarpare än något tveeggat svärd. Ordet som vart kött. Detta Ord är väl värt att ägna mycket reflexioner och meditationer, liksom också det längsta kapitlet i Bibeln, Psalm 119 i varje vers lovprisar Guds Ord och dess kraft.

Men vad som här ska betonas, är vilket värde det skrivna ordet har, som dokumentation av vad som timat i historien. Krönikor; idéer som sätts i pränt, referat och historiska skildringar, informerar om vad verkligen hänt, sagts och gjort, innan det blir bortglömt eller förvanskad av nya idéer som värderar om det som hände förr. Vad som förr ansågs vara värt att kämpa till blods för, har många nu genom "upplysning" och "mognad" kommit fram till var barnsliga strider...

VAD MOTIVERADE apostlarna, martyrerna, pionjärerna att satsa sina liv? Naturligtvis vet vi att de höll fast vid Guds Ord. Hebréerbrevets elfte kapitel talar om hur profeter ända sedan de första generationerna av människor på jorden,

hade fått perspektivet på det tillkommande. Enok, den sjunde från Adam, profeterade:

-Se, Herren kommer med sina mångtusener heliga, för att hålla dom över alla och bestraffa alla de ogudaktiga för alla de ogudaktiga gärningar som de hava övat, och för alla de förmätna ord som de i sin syndiga ogudaktighet hava talat mot honom.

Gud tog ut profeter och tjänare att proklamera och förverkliga hans vilja. Noa fick bygga en ark efter en noggrant beskriven mönsterbild; Mose fick tillsammans med Israels barn förfärdiga ett tabernakel i öknen, och sedan byggdes templet. Det var angeläget att man höll sig efter riktlinjerna, för det handlade om att Gud skulle hållas helig och hans namn förhärsligas.

I femte Mosebok läser vi:

-Du skall inte flytta din nästas rämärke, som förfäderna satt upp i den arvedel du får i det land som HERREN, din Gud, ger dig till besittning.

Den maningen återkommer med skärpa på olika sätt i allt Guds ord.

Bibelns profetiska skrifter avslutas med Uppenbarelseboken, och i det sista kapitlet varnas för att lägga något till eller dra något ifrån den profetiska skriften. Den heliga skrift är en skrift för sig, eftersom den är Guds fullbordade uppenbarelse. Men det finns ändå dessutom mycket nedskrivet, som kan tjäna till både väckelse, varning och förmaning. Människor har skrivit ned rapporter och referat som dokumenterar vad som sker i varje tid. "Den som inte lär av historien, är dömd att återupprepa den", lär någon vis man ha sagt. Vi behöver informera oss väl om vår historia!

För att nu hålla oss till väckelsehistoria,

så läser vi om det fortgående avfallet i kristenheten. Gud har i sin nåd under varje tid väckt upp profeter: **Savonarola, Peter Valdez, Wycliff, Luther, Hubmayer**, och många andra. Många, som var dyrbara i Guds ögon, men som blivit utan namn i världshistorien.

Väckelserörelser bröt fram. Protestanterna. Hugenotterna. Kväkarna. Vävarna. Pietisterna. Döparna. En del blev avrättade, andra gick i landsflykt. Många blev satta i fängelse för att de vägrade döpa små barn eller ha brödsbrytelse tillsammans med ogudaktiga.

Allt det där känns ju ganska avlägset och inaktuellt i vårt pluralistiska samhälle med religionsfrihet, mötesfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet.

Luther kämpade för "Skriften allena" - sedan föll han själv offer för sakramentalismen.

Pietisterna åkte många gånger fångskjuts och fick plikta dyrt för sin hunger efter sann syskongemenskap och levande Guds Ord i konventikelplakatets tid.

I BÖRJAN AV 1900-talet bröt pingstväckelsen fram. Andens dop, andens gåvor och den lokala församlingens suveränitet, kännetecknade möten och förkunnelse. I Evangelii Härold dokumenterades kampen för att stå utanför allianssträvanden och partipolitik. Från predikantveckor och konferenser refererades noggrant olika inlägg från denna väckelses pionjärer, om varför de fann det så angeläget att stå utanför organiserat kyrkoliv. Till exempel det stora ekumeniska mötet som ärkebiskop **Nathan Söderblom** inbjöd till i Stockholm 1925 kommenterades omsorgsfullt, och pingstfolket uttryckte skarpa varningar

mot alla tendenser till allians, ekumenik och politisering. Den läsare som önskar informera sig, kan på Kungliga biblioteket läsa årgång efter årgång av Evangelii Härold - från 1915 och framåt. Eller möjligen i Pingströrelsens arkiv.

Det finns ingen tvekan om att vad pionjärerna bestämt framhöll vara pingströrelsens existensberättigande, var att man höll sig till Guds Ord; att man stod utanför samfundsväsende och att man inte gick i ok med världens barn. Det som de första årtiondena skrevs i Evangelii Härold, pingstväckelsens tidning, som den tiden i sanning var en härold och ett banér för väckelsefolket, är idag ett vittnesbörd om vad pingströrelsen nu förlorat.

När pingströrelsen på femtio- och sextioalet allt tydligare - särskilt avslöjat genom vad som skrevs i tidningen Dagen - visade tendenser att överge den hållning man haft i väckelsens initialske, blev många oroade, och här och där höjdes varnande röster. Predikanter och grupper som protesterade mot utvecklingen och ville bevara den ursprungliga förkunnelsen, kunde bli svartlistade i rörelsen, som mitt i sin proklamation om lokala församlingars suveränitet, byggde upp ett kontrollsystem med effektiv utstötningmekanism. Ve den församling som vågade kalla talare som gjort sig impopulära!

SÅ BRÖT Maranataväckelsen fram. Förkunnelsen om Jesu tillkommelse dominerade, med allt vad det innebar av uppbrott från organisationer, förbund och allianser, allt som var till hinder för den som ville vara redo att möta Jesus. Maranata var inte bara ett väckelse- och bönerop. Det blev en livsstil. Utanför

lägret! Lämna statskyrkan! Lämna fackföreningen! Åter till urkristendomens kraftkällor!

Detta uppvaknande fick konsekvenser i familjeliv, arbetsliv, ekonomi och sociala relationer. Pilgrimsskolan, den hemundervisning föräldrarna i församlingen började driva tillsammans för sina barn, innebar naturligtvis att man fick prioritera om tillvaron i familjerna.

Här gäller det att i kraft av den gudomliga, utgivande kärleken, som genom den helige Ande verkar i varje levande kristen, ge sitt liv för syskonen. I församlingen är vi lemmar varandra till tjänst. Så kan vi lysa som himlaljus i världen. Församlingen måste vara en stad på berget med sin egen livsstil, en livsstil som präglas av uppbrottsstämning. När som helst kan Jesus komma och han hämtar bara dem som hör honom till.

ARNE IMSEN GAV ut tidningen Midnattsropet. Dess första nummer kom ut november 1960. I nummer efter nummer, år efter år, förkunnades ständigt denna vision om församlingens upprättelse i ändens tid. I kampen mot avfallet, var Arne Imsens främsta vapen att flitigt citera väckelsepionjärernas varningar mot att falla offer för allianssträvanden och engagera sig i politisk samhällsförbättring. Till pingströrelsens konferenser och predikantveckor lät han trycka upp citat av **T. B. Barratt, Lewi Pethrus, Gustav Söderholm** med flera av just dessa kända profiler, som dragit upp riktlinjerna i pingstväckelsen. Dessa citat spreds som flygblad vid olika konferenser och möten. I konfrontation med pingströrelsens yngre generation, som till

Forts. på s. 20

Midnatts- Ropet

blir, från januari 2006, åter namnet på Maranatafolkets kamporgan!

MATERIALISMEN SOM LIVSSTIL

PREDIKAN AV ARNE IMSEN
FRÅN MIDNATTSROPET NR. 7 1987

Materialismen är ingen ny livsstil. Den kommer till uttryck redan i relationen mellan Abraham och Lot. Så har utvecklingen gått vidare - och idag ses materialism som ett bevis på Guds välsignelse.

Missionssituationen just nu är så oerhörd i sina dimensioner att det behövs profetisk uppenbarelse för att avslöja vilka krafter som verkar och i vilken riktning.

Utvecklingen går vidare. Idag behöver ingen kristen tala på samma sätt mot den homosexuella rörelsen som för en del år tillbaka.

Idag talar AIDS sitt eget hotfulla språk till mänskligheten om faran att överträda naturens gränser. Det är naturen som söker sin egen hämnd och nu slår tillbaka för all den ondska människorna spridit omkring sig.

Det som skett manar till intensiv och överenskommen förbön. Vi måste förstå vilken betydelse förbönen har. Det kan dock vara svårt att inse detta beroende på att vi inte tänker förrän efter kanske efter två eller tre år, då vi i ett historiskt perspektiv upptäcker en gudomlig ledning. Vi borde ha varit medvetna om

den långt tidigare. Det är alltså inte vid valurnorna vi som kristna skulle utöva vårt inflytande, utan vid böneplatsen.

Med tanke på denna ytterligt allvarliga situation har jag bett till Gud om att han skall lotsa oss ur alla förlegade missionsstrategier men även förhindra oss från

Materialismen är avtrubbande och fördummande. Den verkar alltid så att den svagare slås ut. Paradoxalt nog kan vi vara fientligt inställda till materialismen men ändå ha en materialistisk livsstil.

att hamna i någon av de moderna, men förljugna missionsschablonerna.

Parallellt med den politiska krisen håller det nämligen också på att växa fram ett djupt förakt för mission inne i de traditionella missionsländerna. Man

har börjat fråga sig vad det är man håller på med. Är avsikten med mission bara att exportera västerländsk kultur? Sjutio procent av alla medel som avsätts för missionen i världen utgörs nämligen av amerikanskt kapital. Alla vet ju att pengar är makt.

Missionsverksamheten är idag inte vad den en gång varit, det är klart. Missionen har ju inte stått opåverkad av förändringarna i samhället i övrigt. Materialismen har tagit ett förlamande grepp om de kristna, vilket fått förödande verkan. Till materialismen hör bidragssystemet. I Sverige finansieras missionen till sextio procent av statligt subventionerade medel. Det förhållandet måste naturligtvis påverka i någon riktning, även om det inte sker på ett dogmatiskt sätt. Den omedelbara effekten har i alla fall blivit att vi fått två olika slags missionärer; dels de traditionella församlingsfödda missionärerna, dels även ett slags B-missionärer som är statlig understödda och rekryterade i första hand på yrkesmässiga grunder. Faran med bidragssystemet är att vi får en verksamhetsförskjutning, så att missionen degraderas till ett uttryck för en banal hjälpsfilosofi.

Vår uppgift är inte att skapa någon hjälpverksamhet i första hand, utan

något radikalt annorlunda som har sin direkta förebild i Guds Ord. Tror vi detta hamnar vi i en konflikt, nämligen den mellan det som är gott och det som är bäst. Det kan också uttryckas som en konflikt mellan den andliga idealismen och inkarnationen av Ordet. Skall vi få tag på det bästa måste vi komma förbi det goda. Det vi skall göra är inte bara att handla efter Guds tillåtna vilja utan efter Guds fullkomliga vilja. Det gäller ju att då vi presenterar evangelium; inte kommer med dubbla budskap så att vi t ex förkunnar tro för mental och fysisk hälsa, men med avseende på livsstilen praktiserar något helt annat. Risker finns naturligtvis att vi då anklagas för politisk verksamhet, men den risken får vi väl ta om vi vill hålla fast vid att evangelium är något radikalt unikt.

Materialismen är avtrubbande och fördummande. Den verkar alltid så att den svagare slås ut. Paradoxalt nog kan vi vara fientligt inställda till materialismen men ändå samtidigt ha en materialistisk livsstil.

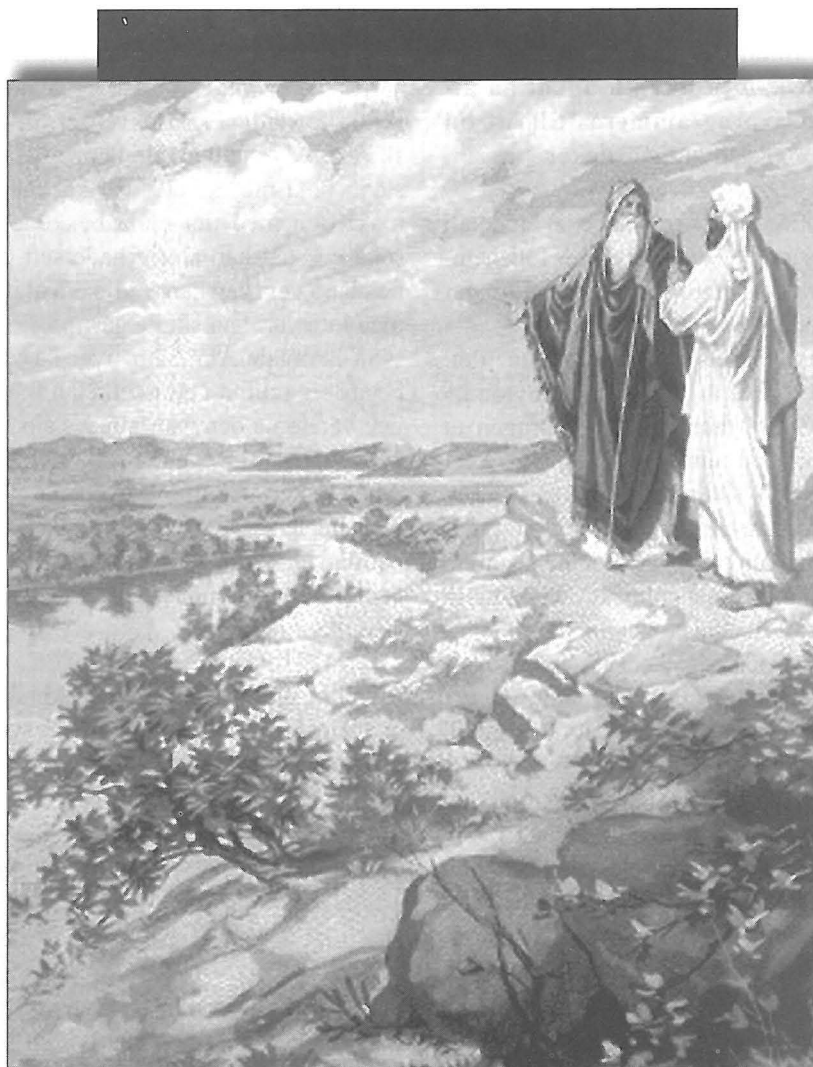
Det finns en dynamik i detta. Istället för att ta avstånd från materialismen kristnar man den för en liten del av kristenheten, nämligen för dem som lever i den rika industrivärlden. ”Vi kan ju inte hjälpa att vi lever i ett så rikt land som Sverige”, säger man och kommer därmed undan fördömden.

Nu finns det två slag av materialism, en kommunistisk materialism som är dogmatisk och som vi tar automatiskt avstånd ifrån, men också en kapitalistisk materialism som är odogmatisk. Den är minst lika farlig, men det ser vi inte därför att vi inte förmår definiera och analysera den.

När det gäller familjesituationen slår den kapitalistiska hållningen igenom på ett förödande sätt. I vårt samhälle skulle väl ingen kunna tänka sig att skicka sina barn ut att fostras på gatan. Så sker dock i den fattigare världen.

Vi bara konstaterar detta men undrar samtidigt hur detta kan vara möjligt.

Genom att exportera vår västerländska kulturfilosofi till u-världen har vi fått människorna där att se rikedom och materiellt överflöd som högsta mänskliga dygd. För att åstadkomma en allt högre standard har vi gett dem föreställningen att de måste göra sig av med allt som vi anser vara hinder för

Skilsmässan från Lot var Abrahams andra i ordningen. Första gången var det fadern Tera som gjorde Abraham sällskap den första biten och fördröjde visionens uppfyllelse med femton år. Tera var patriciern och avgudadyrkaren, bilden på den renodlade heden, medan Lot var bilden på den ljumma religiositeten eller materialismen, ingen av dem kunde leva ett självständigt andligt liv.

denna utveckling. Ett av de hindren har blivit barnen.

Så har vi lärt ut födelsekontroll och abortteknik. Men samtidigt har de också fått vår hållningslöshet. Barnen har blivit en plåga. Föräldrarna har inte tid med sina barn och skickar ut dem på gatan för att klara sig själva. Där utvecklar de också rovdjurets instinkter. Man

måste fråga sig hur föräldrar kan bli så ansvarslösa.

Ansvarslöshet är inget typiskt för u-världen. Samma hållning finns också i Sverige men i mycket mer sofistikerade former. **Vi skickar inte våra barn ut på gatan. Vi bygger istället upp en mängd sterila byråkratiska institutioner, dit vi skickar barnen för att uppfostas**

av betalda experter som ofta inte är något annat än etiska kadaver. Resultatet kan ju inte bli annat än att barnen avprogrammeras till att bli agnostiker och gudsförnekare.

Låt oss läsa Skriften och se på en detalj som visar vilket dilemma Guds folk hamnar i om det vill följa Guds befallningar på detta område.

I Uppenbarelseboken 18:2 står det: "Fallet, fallet är det stora Babylon..." Lite längre fram står det: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!"

Guds folk skall inte vänta tills Babylons fall är ett faktum. Då Babylon stör tar samman, den stora världsstaden, som är en förening av alla politiska och religiösa krafter, skall Guds folk vara utanför. För att inte bli delaktig i hennes synder måste det till en uttågsrörelse, som samtidigt är en manifestation och en mobilisering till ett heligt krig.

Lite längre fram i texten heter det: "Vedergäll den henne vad hon har gjort!"

Om det är till öppen strid mot Babylon bibeln manar de kristna, hur kan då vissa kristna rättfärdiga den ekumeniska rörelsen, som ju manar till fred och samarbete med alla goda krafter. Bibeln talar ju om vedergällning av Babylon och att Guds folk skall utföra den.

Det är inte en förening av alla goda krafter människan är betjänt av. Mer än något annat är hon i trängande behov av att få sina brutna relationer med Gud upprättade. Det kan utslutande ske genom omvändelse, tro på Gud, efterföljelse, försakelse och främlingskap, dvs ett accepterande av allt det som är pilgrimens lott i tiden.

Det tragiska är att i stället för att låta sig påverkas till en allt djupare gemenskap med Gud har det babyloniska väsendet bearbetat människornas sinnen så att de fångats på samma sätt som det skedde med Lot. Med Abrahams budskap som grund för sin vision, hamnade Lot i Sodom och Gomorra.

Tänk så ofattbart - och man frågar sig varför. Lot kände till kulturlivet i den mesopotamiska världsstaden Ur. Genom Abraham fick han för första gången höra det radikala budskapet om uppbrottets nödvändighet från den etablerade civilisationen. Han greps av det, därför att han trots stadens kulturella utbud var djupt otillfredsställd. Abraham

fick inte låta budskapet stanna vid någon ytlig känsloupplevelse. Han hade fått en kallelse som var så omvälvande att det skulle få synliga konsekvenser för hela släkten. Abraham skulle lämna hela sin släkt, sina möjligheter till karriär och makt och med det enda beskedet att söka en stad han aldrig hade sett. Han fick bara veta vad han skulle dra ut ifrån, men inte vart han skulle gå.

Så lämnade Abraham livet i Ur och begav sig rakt ut i ett intet. Han frågade inte vännerna och bad inte ens sina föräldrar om råd. Det enda som gällde var att nå målet, den utlovade staden. Inget annat hade värde. Där ligger också trons hemlighet. Vi får veta att vi skall lämna Babylon, men endast Gud vet vart vi skall gå.

Men Lot gjorde sällskap med Abraham, och Abraham delgav honom sin syn på det degenererade Ur och sin vision om

Guds folks uppgift är inte att reformera världen. Vad vi skall göra är att vedergälla Babylon. Det handlar om attack och hämnd för allt det onda hon har gjort.

den nya staden, Jerusalem, fridens stad. Lot tog vara på det goda som Abraham förmedlade. Ja, han kunde till fullo dela Abrahams indignation över det moraliska förfallet i Ur. Lot trodde honom och ville dra ut tillsammans med honom.

Så gjorde denne materialistiske och religiöse Lot sällskap med Abraham, trons fader. Det märkliga inträffade att också Lot fick del av Abrahams välsignelse så att även hans rikedom växte.

Då uppstod en dispyt mellan Abrahams och Lots herdar. Utrymmet blev för litet för båda samtidigt. Det var dock inte Abraham och Lot som tvistade med varandra utan deras herdar. En politisk lögn låg nämligen till grund för Lots uttåg. Dispyten var ingen tillfällighet. Det var uttryck för en process som med

nödvändighet till slut måste leda till ytterligare en skilsmässa.

Skilsmässan från Lot var Abrahams andra i ordningen. Första gången var det fadern Tera som gjorde Abraham sällskap den första biten och fördröjde visionens uppfyllelse med femton år. Tera var patriern och avgudadyrkaren, bilden på den renodlade hedendomen, medan Lot var bilden på den ljumma religiositeten eller materialismen, ingen av dem kunde leva ett självständigt andligt liv.

Både hedendomen och ljumheten eller materialismen är för sin existens beroende av den levande kristendomen och trons folk. Otron har aldrig något självständigt liv.

Tera representerade alltså ingen framtid. De känslor som band Abraham vid Tera var endast av naturlig art, och de banden löstes först sedan Tera dött en naturlig död.

Lot hämtade för varje steg han tog sin andliga näring från Abrahams visionära vittnesbörd om staden som låg där framme. Han såg i staden, målet, tryggheten, framgången, rikedom och friden han längtade efter. Men den dag herdarna inte längre kunde vara sams, framställde Lot förslaget att de skulle skiljas.

Självklart hade Lot aldrig gått in på sådana resonemang om han inte först fått syn på Sodom och Gomorra. I det ögonblick han i fjärran fick se konturerna av dessa städer, anade han att där framme fanns den stad med de resurser som Abraham så mycket talade om.

Så tog Lot helt enkelt Abrahams visioner och vittnesbörd och materialiserade uppenbarelsen på samma sätt som den avfälliga kristenheten idag gör med den levande församlingens vision.

Då staden alltså uppenbarats för Lot, förklarade han att nu var hans nomadtillvaro slut och tiden inne för de stora framgångarna. Nu skulle han inta staden, infiltrera dess byråkrati och förvandla den till ett trons fäste. Lot gick absolut inte in för att bli lik människorna i Sodom och Gomorra. Nej, han skulle i stället göra Sodom och Gomorra till det nya Jerusalem.

När Jesus tog upp förhållandena i ändens tid i sitt avskedstal, pekade han på Lots tid och nämnde ett direkt exempel: "Kom ihåg Lots hustru!" Hon var ett varningsexempel.

Det är Lots filosofi och ideal som fångar den stora kristenheten i den sista tiden. Det farligaste som finns för ände-

tidens kristna är den materialiserade tron som framför allt vädjar till människornas moraliska och kulturella ambitioner. Därmed tror de sig kunna åstadkomma reformer och bestående förbättringar i strid med den förkunnelse som Skriften själv för fram om människan. Materialismen har sin förutsättning i en bibelfrämmande världsbild, gudsbild och människosyn.

Just Lots hustru är beviset för hur förstörd människan blir av det sodomitiska

Inte går Guds rike under om vi skulle få uppleva lite smärta och lidande. Det kan vara så att helbrägdagörelsen dröjer, men den kommer. Den kommer för alla som tror på Gud.

livet på kort tid. Sodom och Gomorra är ingen stad för Guds folk. Tryggheten där är inget annat än ett sken. Lots hustru är det varnande exemplet på att inte materialisera fädernas syn så, att den sjunker ned på ett sådant plan att det går att utnyttja den i en framstegsteologi där de sodomitiska värdena framställts som humana eller värdefulla.

Gud beslöt att förstöra Sodom och Gomorra. Men Abraham bad för Lot, och Gud svarade på bön och sände sina änglar för att frälsa honom.

Då änglarna kom in i staden blev de genast attackerade av männen där. Att de blev attackerade innebar dock inte att alla män i staden var homosexuella. De attackerades bara av de män som låtit sig fångas upp av de strömningar som själva kulturmiljön och mentaliteten i Sodom och Gomorra gjorde möjliga. De var solidariska och lojala mot ett orättfärdigt kulturmönster.

Hela staden kom i rörelse när änglarna uppenbarades. Det var dock inte så märkligt. Det förunderliga var att inte samma sak skedde när Lot flyttade in. Vad Lot gjorde var nämligen bara att peka på vissa missförhållanden. När änglarna kom tog de avstånd från hela systemet och möttes av ett kompakt motstånd.

Att den ande som härskade i Sodom

inte försvann i och med stadens undergång ser vi emellertid i Uppenbarelseboken. Där träder Sodom fram som en andlig maktfaktor. Då är Sodom inte längre en lokal företeelse utan en universell makt. Via kommunikationerna har hela mänskligheten smält ihop till ett enda stadssamhälle. Genom folkökningen gäller det inte heller längre några tusen innevånare, utan många miljarder människor som lever under samma inflytande och med samma lojalitet mot varandra.

När idag alltså förkunnare kommer och lovar framgång och lycka i stället för att peka på omvändelsens nödvändighet, har de inte förstått vad frälsning är. Vi måste ju inse att man inte kan komma till den ljumma Laodiceaförsamlingen med underhållning och förströelse och löften om uppbyggelse. Om man gör det är man en falsk profet.

Man kan heller inte komma till Laodicea med det budskap som gäller för Filadelfia. Vad vi måste göra är att först analysera situationen och sedan övervinna fegheten och rädslan att säga sanningen. Och sanningen tar inte upp något resonemang med den allmänna opinionen.

När Lot drog iväg från Abraham mot den bördiga slätten styrde Abraham sina steg mot den karga bergsbygden. Lägga märke till Lots beskrivning av Sodom och Gomorra såsom "paradiset". Hans hjärna var sprängfylld med alla möjliga ideer om framgång och välstånd i bjärt kontrast mot Abrahams torftiga syn.

Gör som Lot, och du får alla möjligheter att leva ett liv i maklighet och bekvämlighet! Men vet att då hamnar du också i Sodom och Gomorra, för det är en väg som saknar försoningens kännemärken.

Guds folks uppgift är inte att reformera världen. Vad vi skall göra är att vedergälla Babylon. Det handlar om attack och hämnd för allt det onda hon har gjort. En kristenhet som presenterar kommunismens världsledare i Sovjet som en ny reformator i **Martin Luthers** anda och som förmår att i Guds namn välkomna påven till vårt land för att befästa den kristna gemenskapen, den kristenheten och det landet har till övertydlighet demonstrerat sitt sodomitiska liv.

Vad innebär det då för oss om vi låter vårt liv formas efter de sodomitiska

idealen? Vi kan redan konstatera att det finns en mäktig sådan påverkan. Den börjar tidigt i skolan. Det kan ske på det sättet att man säger till föräldrarna att de inte får påverka sina barn med sina trosföreställningar, utan att de skall vara neutrala.

Så skickar föräldrarna sina barn till skolan där man verkligen inte är neutrala, utan maximalt påverkar dem med alla lösaktighetens ideal. När barnen sedan kommer hem är de så förstörda att de är oemottagliga för frälsningsbudskapet och inte går att rädda.

Men föräldrarna blir också så förstörda att de bejakar det sodomitiska livet. Det

När Jesus sade att hans rike inte är av denna världen, får vi alltså inte förändliga det som om hans rike inte vore verksamt på jogen. Hans rike är visserligen inte verksamt i världen, men väl i tiden på joden.

var ingen tillfällighet att Lot vädjade till männen i staden att ta hans döttrar i stället, då de begärde att få änglarna utlämnade för att få tillfredsställa sina begär. Livet i Sodom påverkade Lot så mycket att han var beredd att frivilligt överlämna sina barn åt skändligheterna.

Så avtrubbad blir man av sodomslivets materialism att man förlorar vanliga normala och naturliga känslor för sin egen livsfrukt.

Vad vi idag måste skaffa oss är profetisk skärpa om omvändelsens nödvändighet i vårt budskap, så att vi förmår att avslöja alla falskari i materialismen och analysera och definiera begreppen som man stulit från den levande kristendomen. Laodicea måste möta budskapet från den Sannfärdige. Kärleken kan nämligen aldrig frigöra människan. Det kan bara sanningen.

Det är när vi möter budskapet från den Sannfärdige som vi blir klarögd och

kan avslöja vilka krafter som döljer sig bakom den materialistiska religiositeten. Det är nödvändigt, för ju mer vi närmar oss Jesu tillkommelse, desto mer spektakulära ting kommer vi att få se på det religiösa fältet. Allt kommer att kunna gå för sig i kärlekens namn.

Världen behöver nämligen också den religiösa mystiken på samma sätt som Farao behövde sina spåmäns under och tecken. Spåmännens uppgift var att imitera Guds gärningar för att hålla Israels barn kvar i Egypten. Guds undergärningar däremot var till för att frigöra människorna ut ur träldomen.

Under bevisar alltså ingenting om gudomlig närvaro. Frågan är vad undren leder fram till.

Kan någon verkligen tro att Gud skulle vilja låta sitt folk förödmjukas på samma sätt som många helbrägdagörare idag behandlar människorna? Jag tänker inte ställa mig i någon bönekö för att ta emot helbrägdagörelse, därför att jag tycker att det kränker min Herre. Att man sedan för att ta emot detta övernaturliga också skall bli dunsad i golvet är ju rent spektakel. Varför skall jag tro på det när det inte står en rad i Ordet om det? Kan Gud verkligen mena att jag skulle åka runt i Sverige till den ena undergöraren efter den andra med sina utombibliska uppträdanden för att få del av deras specialiteter? Det är ju att kränka min Herre som sagt att välsignelsen redan tillhör mig.

Kan någon heller tro att någon änglafurste skulle nalkas Guds ärkefiende Satan på samma sätt som många av dessa människor idag tillåter sig komma nära honom? Föraktet för andevärlden, arrogansen och skenet av att vi skulle ha något konstant förblivande övertag emot denne furste är en fruktansvärt farlig förkunnelse. Även om vi har seger så är den lagbunden och begränsad inom de av Gud fastställda områden. Utanför dem har vi ingen rätt att experimentera med Jesu namn.

Det finns ett sant och rätt bruk av Jesu namn och det bör vi pröva även om det verkar alltför torftigt och enkelt. Jag hävdar utifrån Guds eget ord att: "Han sände sitt ord och botade dem." Ordet självt verkar fram helbrägdagörelse där vi sitter utan att vi behöver ställa oss i någon bönekö.

Det finns två sidor av helbrägdagörelse som vi måste beakta, dels gäller det förebyggande hälsa, dels helbrägdagörelse då sjukdomen redan inträffat. Det största är

inte att bli helbrägdagjord då man blivit sjuk utan att man dag för dag får vara frisk i en sjuk värld. Tänk att kunna stå upp på morgonen och även om man har reumatism kunna säga: "Tack Gud att du hjälper igenom." Det är ett stort under att vi i en värld så fylld av ondska och fientlighet kan uppleva mättnad för vår ande och känna barnskapets glädje.

Vad är det för slags helbrägdagörelse som går ut på att leva med sjukdomen, kan man undra. Det ligger dock inget motsägelsefullt i det. Det står även om Jesus att han bar alla våra sjukdomar, och han bar dem upp på förbannelsens trä, dvs Jesus levde med sjukdomarna och

Gud har inte placerat oss i världen, men heller inte på jorden i det här sammanhanget. Vi är inte heller i himmelen, utan i den himmelska världen. Till den himmelska världen hör församlingen. Församlingen är i den himmelska världen, men verksam i tiden.

kastade dem inte av sig.

Sjukdomarna var naturligtvis ett väldigt hinder, men det var inte ett hinder till frälsning. Hade inte Jesus burit våra sjukdomar hade vi aldrig kunnat bli frälsta och fått en ny kropp. Vi skall ju inte bara uppstå andligen utan även kroppsligen. Liksom rättfärdiggörelsens slutmål inte bara är frid och glädje utan nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, så är helbrägdagörelsens slutmål inte bara att vi skall känna oss friska här i tiden utan en ny härlighetskropp som inte har några defekter.

Inte går Guds rike under om vi skulle få uppleva lite smärta och lidande. Det kan vara så att helbrägdagörelsen dröjer, men den kommer. Den kommer för alla som tror på Gud. När vi träder fram inför Gud en gång, kommer inte någon enda att bära på sjukdom. Alla skall vara

helbrägdagjorda.

Självklart skall vi bedja för sjuka och använda de medel Gud ställt till vårt förfogande, men om vi ändå inte skulle få uppleva ett mirakulöst ingripande, har bönen inte varit förgäves. Genom bönen har Gud tvärtom givit oss ny kraft att gå några steg till. Gud hjälper oss så vi kan bli fri från våra sjukdomar, men han hjälper oss också så att vi kan bära lidandet.

Satans plan är att utrota den levande kristendomen genom att stjäla, slakta och förgöra. Men han förstör inte det han stjälar. Han använder det för sina egna syften. Det är den bestulne han oskadliggör så att denne inte kan återta vad som stulits.

Vad är det då han stjälar? Jo, vår glädje, vår tid och våra visioner. När han sedan stulit det, oskadliggör han oss genom att göra oss desillusionerade men fyllda av längtan. Vi blir alltmer längtande, så att vi till slut inte vet hur vi skall göra för att få allt tillbaka. Så börjar vi arbeta för att återfå det, men ju mer vi arbetar desto tröttare blir vi.

Tjuven vill göra det omöjligt att förbli en enkel troende. Hans avsikt är att gastkrama mänskligheten för att mästra Gud och visa att han kan bygga upp ett rike som kan mäta sig med Guds kraft.

Men Jesus sade: "Mitt rike är icke av denna världen." Världen är en satanisk organisation byggd av rebeller som en motståndsrörelse mot Gud. För det ändamålet behöver världen religionens, politikens och kulturens hjälp. Det enda som hindrar Satan är ljuset. Därför sade Jesus också: "I ären världens ljus". Världen behöver ljus; dvs sann och levande kunskap som kan lotsa människorna ut ur världen och in i Guds gemenskap.

Nu måste vi vara uppmärksamma på en sak, nämligen att Jesus aldrig sade att hans rike icke är på jorden. Världen och jorden är icke samma sak. Jesus sade: "I världen liden I betryck, men frukta icke; jag har övervunnit världen". Jesus övervann inte världen genom sin död utan genom sitt jordiska liv. Vi kommer alltid att lida betryck i världen, men vår seger består däri att vi aldrig låter oss förenas med de små och stora världsmakter som opererar i tiden. För hur förlikar sig Kristus med Beliar och hur kan väl Gud förenas med Mamon?

När Jesus sade att hans rike inte är av denna världen, får vi alltså inte

förändliga det som om hans rike inte vore verksamt på jorden. Hans rike är visserligen inte verksamt i världen men väl i tiden på jorden.

Jorden är något helt annat än världen. Jesus sade: "I ären jordens salt". Han sa inte att vi är världens salt. I världen existerar nämligen inget salt, dvs inga förebyggande krafter mot ondskan. Jorden är beteckningen på det ursprungliga, det från Gud utgående. Jorden utgår från Gud medan världen utgår från Satan. Det är jorden Gud förväntar sig av oss att vi skall bevara genom att vara salt. Saltet är beteckningen på livsstilen. Vi skall leva på ett sådant sätt att vi blir ett bålverk mot ondskan.

Jesus sade också att att vi inte ska samla skatter på jorden, utan i himmelen. Här står jorden i motsats till himmelen. Vi är alla samlare, men vi skall inte samla på jorden där så många krafter kan förstöra vår skatt. Det handlar inte om kvaliteten på det vi samlar utan om ändamålet och för vem.

Gud är angelägen om att församlingen inte bygger upp en miniatyrvärld på jorden av de medel den förfogar över och använder den på ett felaktigt sätt.

Jesus talade också i många liknelser om himmelriket, t ex om den lilla senapskryddväxten som genom mutativa förändringar växer upp till ett onaturligt stort träd där rovfåglarna bygger sina bon. Himmelriket beskrivs inte då som något långt borta i fjärran utan som något verksamt nära här i tiden. Himlen i motsats till jorden är inte tronhimlen där Fadern bor.

Paulus sade också att vi är tagna ut ur världen och införsatta i den himmelska världen. Gud har inte placerat oss i världen, men inte heller på jorden i det här sammanhanget. Vi är inte heller i himmelen utan i den himmelska världen. Till den himmelska världen hör församlingen. Församlingen är i den himmelska världen men verksamt i tiden.

Får vi klart för oss det här, börjar vi förstå varför församlingen skall ha en egen ekonomisk ordning och en egen rättsordning. Församlingen får alltså inte kompromettera sig i tiden genom att ingå allianser med väsensfrämmande makter eller genom att utrusta sig med självpåtaga politiska, juridiska eller ekonomiska maktmedel som den hämtat från världen. Församlingen representerar en suverän makt och ett avskilt folk. ■

JAG VET EN SOM KAN HJÄLPA!

Appell av
Kjell Roos

Jag kommer ihåg en tid i mörker när allting var hopplöst. På ett eller annat sätt tror jag att alla människor varit i den situationen, antingen vi varit snälla och ordentliga, eller om vi varit riktiga busar. Det spelar ingen roll för det är bara ett som är viktigt och det är att möta Jesus Kristus som vår personlige frälsare.

Jag kommer ihåg när jag på Långholmens rättspsykiatriska klinik var fastspänd och medvetlös. Efter många år med knark, fängelsestraff, psykiatriska undersökningar m.m. och dessutom förklarad känslolokall och anstaltsvan - en "kriminal-fem-fem" ut i fingerspetsarna, var jag utan Gud och hopp i världen.

Det fanns inget mänskligt hopp, ingen läkare gav någon som helst möjlighet för mig. En läkare kommer in och tittar på mig när jag ligger där helt medvetlös. Jag kan inte se eller tala, men jag kan höra.

Jag hör läkaren säga att det inte lönar sig göra mera. I morron är han borta! Men jag hade hört talas om någon som kan hjälpa... En präst som besökte mig i fängelset sa att han kände någon som kunde hjälpa där inte läkare eller andra förmådde. "Vem är det," frågade jag intresserat. Det är Jesus Kristus, blev svaret.

Det kommer jag ihåg för det satt inte i huvudet utan i hjärtat. Så jag ropade på Gud den natten: Jesus finns du så hjälp mig! Allting försvann och jag for liksom neråt, men sen jag ropat, vände det till-

baka och jag såg ett stort ljus.

Så vaknade jag och låg fastspänd i cellen. Läkaren kom tillbaka, tittade mig i ögonen och sa: "Jag vet inte vad som hänt, men skicka honom tillbaka till fasta paviljongen igen."

Han var tydligen arg för att han hade haft fel, jag var inte död, jag hade liv i övermogen. Jag vet det. Jag visste det inte då, men nu vet jag det - jag hade mött Jesus Kristus, mannen från Galileen. Han hade gjort mig mer levande än jag någon gång hade varit.

När jag satt i cellen julafton 1971, var jag isolerad och funderade lite på livets verkligheter. Egentligen satt jag och smidde planer på vad jag skulle göra när jag kom ut. Radion tystnade - jag miste hörseln. Det kändes som det fanns någon där som jag inte kunde se och inte ta på.

Då knäppte jag mina händer och bad: "Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är. Vart jag mig i världen vänder står min lycka i Guds händer. Lyckan kommer, lyckan går, den Gud älskar lyckan får."

Den bönen hade min mamma lärt mig.

Gud visste att han skulle kalla mig en dag och jag skulle få möjlighet att avgöra min egen evighet. Jag bad "Jesus, om du finns, så hjälp mig". Från den dagen gick det spikrakt ända fram till Golgata. Det handlar om ett möte med den levande Guden; att bli försömd, få all skuld förlåten, bli frigjord och frälst. Det finns ingen fördömdelse för den som är i Kristus Jesus, ty livets Andes lag har gjort mig fri från syndens och dödens lag.

Visst är det kamp och visst är det strid, men man får ju sätta emot litet själv också - och kanske inte så lite heller. Men det är värt priset! ■

Sakramentalism

Stig Andreasson

En del kyrkosamfund lägger särskilt stor vikt vid bestämda kyrkliga handlingar som kallas "sakrament"; och menar att Guds nåd huvudsakligen eller uteslutande ges genom dem. Därför kallar man också dessa handlingar för "nådemedel" eller till och med "frälsningsmedel". En sådan uppfattning kallar vi "sakramentalism". Den mest sakramentalistiska av alla kyrkor är utan tvivel den romersk-katolska, som har sju sakrament. Protestantiska kyrkosamfund har bara två, nämligen dop och nattvard.

Själva ordet "sakrament" kommer ursprungligen från latinet och har samma betydelse som det grekiska "mysterion". Det sistnämnda ordet finns i vårt Nya testamente och översätts med "hemlighet" på vårt språk. Skriften säger emellertid aldrig att dop och nattvard är "mysterion" (sakramentum på latin). Det grekiska ordet används i helt andra sammanhang, som till exempel om de troendes förvandling vid Jesu återkomst eller om judars och hedningars förening till en enda kropp, som är Guds församling på jorden.

Den ursprungliga betydelsen av ordet "sakrament" tycks ha gått helt förlorad. I dagens religiösa språkbruk betyder detta ord "nådemedel" eller "heliga kyrkliga handlingar". Att Gud ger nåd och välsignelser genom dop och nattvard är naturligtvis riktigt. Men begränsar vi nåden till dessa handlingar (och andra ritualer) blir vi sakramentalister. Tror vi att dessa handlingar i sig självt verkar frälsande utan sann omvändelse och

personlig tillit till Jesus, då har vi en sakramentalistisk tro.

Var finner vi sakramentalismens vagga?

Historien förtäljer att den namnkristna statskyrka som växte fram i Romarriket på 300-talet hade tydlig släktskap med den hedniska romerska religionen. Den romerska hedendomen var i sin tur till stor del av babyloniskt ursprung. Babylons hedniska kultur födde tidigt fram en rad s.k. "mysteriereligioner". Mystiska ritualer och hemliga invigningar kännetecknade dessa gåtfulla religioner. Den romerska kyrkans namnkristendom utvecklade sig också till en utpräglad "sakramentsreligion". Eftersom "sakramentum" är detsamma som "mysterium" kan vi mycket väl betrakta den som en mysteriereligion, starkt påverkad av magiska föreställningar. Kyrkans sakrament följer människorna från vaggan till graven och förmedlar den frälsande nåden till dem. I sin berömda bok "De två Babylon" har **Alexander Hislop** ingående analyserat denna släktskap mellan babylonisk mysteriereligion och romersk katolicism.

Katolicismen - en sakramental mysteriereligion i kristen förpackning.

Påvekyrkans enorma tillit till sina sakrament kommer särskilt starkt fram i det kända uttrycket "Ex opere operato", vilket betyder att resultatet av den heliga handlingen bara är beroende av handlingen själv. Den verkar med andra ord automatiskt. Detta är en uppfattning som påminner mer om magi än om kristen tro. Den kände norske lutherske teologen **Olav Valen-Senstad** skrev på sin tid följande:

-Den katolska kyrkans apologeter gör förtvivlade men fåfänga försök att bortförklara att det katolska religionssystemet är renod-

lad magi - överförd till "kristendomen". Varje saklig religionshistorisk undersökning av magins väsen visar oemotsägligt att katolicismen på alla väsentliga punkter är ett system av religiös magi.

Valen-Senstads radikala ståndpunkt är ingalunda överdriven. Katolicismens grundläggande princip är nämligen att människans personliga frälsning verkas genom att Gud via sakramentshandlingar (ceremoniella handlingar) ingjuter nådekrafter i människans natur. Därmed blir människan i stånd till att förtjäna syndaförlåtelse och frälsning. Valen-Senstad underströk också att både Gamla testamentes profeter, Jesus och apostlarna samt reformatörerna måste kämpa emot denna gärnings-övertro och ceremoni-övertro, kort sagt emot den religiösa magin.

Den romersk-katolska kyrkan har som sagt sju sakrament: dopet, nattvarden, boten, konfirmationen, ordinationen (av präster), äktenskapet och sista smörjelsen. Den katolska katekesen säger i Paragraf 1129:

-Kyrkan understryker att för de troende är det Nya förbundets sakrament nödvändiga för frälsningen. Den sakramentalen nåden är den Helige Andes nåd given av Kristus och särskild för varje sakrament.

I katolska länder kan man ofta läsa i dödsannonser att den eller den personen har avlidit, "utrustad med Kyrkans sakrament". Det betyder vanligtvis att han fick nattvarden och den sista smörjelsen innan han dog. Det skall liksom vara säker reskost för det sista vägstycket. Enligt katolsk tro förmedlas frälsningen genom sakrament, som ju också kallas "frälsningsmedel".

Men Påvekyrkan har inte bara sakrament utan också något som kallas "sakramentalier." Dessa består av handlingar och föremål som blivit välsignade av Kyrkan och som anses innehålla och förmedla särskild välsignelse. Dit hör vigvattnet, korstecknet, radbandet (böneräkaren), kors, rökelse, medal-

en i sökarljuset

jer, helgonbilder, relikier, vaxljus och många andra ting. Den som varit i ett katolskt land vet att användandet av dessa ting är starkt förbunden med övertro.

Den katolska religiösa magi som Olav Valen-Senstad så träffande beskriver och som vi nyss har citerat, kommer särskilt starkt fram i läran om mässoffret eller altarets sakrament som det också kallas.

Den katolska mässan - en blasfemisk handling

Nattvarden eller mässan bär i den katolska kyrkan namnet "eukaristi". Det är ett grekiskt ord som betyder "tacksägelse". En katolsk mässa är emellertid något mycket mer än en tacksägelsegudstjänst. Det är en offergudstjänst. Katekesen säger att Kristi offer föres vidare och upprätthålles genom altarets sakrament. Offret på altaret sägs nämligen vara det samma som på korset. Genom prästens händer blir Kristus ständigt på nytt offrad på kyrkans altare. Därför är mässoffret ett försoningsoffer.

För att ge någon logisk grund till denna märkliga lärosättning har katolska teologer för ganska längesen utarbetat en teori som kallas "transubstantiationsläran". Enligt denna teori förvandlas bröd och vin till Jesu lekamen och blod då instiftelseorden läses i kyrkan. Men eftersom nattvardselementen behåller både form och smak av bröd och vin, säger man att detta är för att pröva tron. Denna mystiska förvandlingsteori är helt nödvändig för att mässan skall kunna betraktas som ett försoningsoffer. Ingen kan väl tänka sig att bröd och vin på ett altare kan sona vår synd. Men om brödet och vinet blir förvandlat till Jesu lekamen och blod menar Kyrkan att det är samma offer på altaret som på korset. Men i ljuset

-Om någon förnekar att Eukaristians allra heligaste sakrament verkligt, sant och substantiellt innehåller vår Herres Jesu Kristi lekamen tillsammans med hans själ och gedom, alltså en hel Kristus, men säger att han bara är där som ett tecken, bild eller andlig kraft, då skall han vara förbannad. Om någon säger att Kristus given i Eukaristian äts bara andligt och icke sakramentalt och verkligt, han vare förbannad.

av Guds Ord blir mässan en total förnekelse av Jesu ord på korset: "Det är fullbordat".

I den kända Augsburgska trosbekännelsen, skriven av teologer från Wittenberg år 1530, tog protestanterna starkt avstånd från denna katolska villolära. De förkastade den katolska förklaringen att Jesus bara sonade arvsynden på korset och att mässoffret blev instiftat för att sona övriga synder. De förkunnade med kraft att både för arvsynden och alla syndiga handlingar fanns det bara ett enda gällande offer - Jesu försoningsdöd på korset. Hebreerbrevet säger att Jesus inte gick in i helgedomen för att offra sig själv flera gånger men att Han har blivit uppenbarad *en gång* för att borttaga synden genom *sitt offer*. Han behöver inte som Gamla förbundets präster dagligen bära fram offer för synd. Det gjorde Han *en gång för alla* då Han offrade sig själv.

Ja, Han har burit fram *ett enda offer* för synden. Med *ett offer* har Han för alltid fullkomnat dem som blir helgade. I ljuset av dessa tydliga bibelord blir den katolska mässan en ohygglig blasfemi.

Dagligen firar man omkring 400.000 mässor i katolska kyrkor över hela världen. Vad kan alla dessa mässor tillföra människorna som inte redan erbjuds dem genom Jesu fullkomliga offer på korset? Absolut ingenting. Även tänkande katoliker måste väl erkänna att varje mässa uppenbarligen har minimalt värde också i deras egen kyrka. Det behövs ju flera hundra tusen varje dag! Och detta bara fortsätter dag efter dag, vecka efter vecka, månad efter månad och år efter år. Men millioner av mässor är inte nog! Det behövs ständigt flera! Kyrkan påstår att de gäller för både levande och döda. Själammässorna för de avlidna är inte gratis, så detta ger alltså kyrkan en icke obetydlig inkomst. Många människor i katolska länder betalar än idag pengar till prästerna för att de skall läsa mässor för avlidna familjemedlemmar. Denna övertro på värdet av en blasfemisk ritual är verkligen den mest extrema form av sakramentalism som tänkas kan. Luther skrev att den katolska mässan bör betraktas som den mest avskyvärda av Påvekyrkans styggelser.

Förbannelser över icke-sakramentalister

Den katolska kyrkan uttalar stränga förbannelser över alla som inte godtar Kyrkans extrema sakramentalism.

Kyrkans s.k. kanoniska lag säger:

-Om någon förnekar att Eukaristians allra heligaste sakrament verkligt, sant och substantiellt innehåller vår Herres Jesu Kristi lekamen tillsammans med hans

själ och gudom, alltså en hel Kristus, men säger att han bara är där som ett tecken, bild eller andlig kraft, då skall han vara förbannad. Om någon säger att Kristus given i Eukaristian äts bara andligt och icke sakramentalt och verkligt, han vare förbannad.

Den katolska kyrkans trosbekännelse är till stor del framställd i form av förbannelser, som uttalas över dem som inte tror exakt detsamma som Kyrkan lär. Detta borde beaktas mer av den moderna eumenikens anhängare och förkämpar.

Det kan se ut som om modern katolsk teologi har vissa betänkligheter med att beskriva mässan som ett uppreparande av Jesu offer på korset. Enligt vissa moderna och progressistiska teologer kan Jesu död på korset inte upprepas fler gånger. Detta visar bara att det finns olika riktningar inom den katolska kyrkan. Men vad som gäller är den officiella dogmatiken. Och ibland är det fråga om rena sofismer (spetsfundigheter). Istället för att säga att Golgata offer sker på nytt igen, säger man att det blir närvarande i mässan. Det hela kan se ut som ett försök att göra den gamla mässsoffersläran mindre grotesk och lättare att acceptera för moderna och kritiska människor. Men trots att man använder nya ord och uttryck förblir mässan en offergudstjänst. Det kan heller aldrig bli fråga om att stämpla någonting i den gamla dogmatiken som villfarelse. Då skulle hela det katolska systemet med sin ofelbarhetsdogm falla i grus och spillror. Romersk katolicism är och förblir en sakramentsreligion.

Protestantisk sakramentalism

Men finns det inte också en protestantisk sakramentalism?

Jo, tyvärr måste vi nog konstatera att det också finns protestanter som är sakramentalister. Men de borde egentligen inte vara det. Protestantismens verkliga natur innebär nämligen en brytning med den katolska frälsningsmagin. **Håkon E. Andersen**, bibelskollärare i det norska lutherska Indremisjonsselskap skrev för omkring 40 år sedan följande:

-I den katolska kyrkan hade dopet tillsammans med nattvarden fått något av en magisk verkan. Kyrkan hade blivit Guds förmyndare över frälsningen och delade ut och garanterade frälsning till den enskilde genom sakramenten. Frågan om personlig tro fick en underordnad betydelse. Luther

bröt med detta synsätt

Sann protestantism innebär alltså en förkunnelse av frälsning genom personlig tro på Kristus och Hans Ord - och inte genom ceremonier. Men både Håkon Andersens uttalande och det faktum att protestantismen till sin natur egentligen inte kan vara sakramentalistisk, ger oss en del problem. Ingen kan nämligen förneka att sakramentalismen lever och frodas också i protestantiska kyrkor. Hur skall vi då förklara detta fenomen?

Det är tveksamt om uttrycket "frälsningsmedel" över huvud taget bör ha någon plats i evangelisk förkunnelse. I så fall måste det vara med avseende på Jesu blod, ty skriften säger ju att "Jesu blod renar från all synd."

Först några ord om Martin Luther. Det är hans inflytande som har varit dominerande i vår del av världen. Själv gör jag inte anspråk på att vara Luthererkännare, även om jag har den långa raden av "Luthers samlade skrifter" i min bokhylla. Luthers utveckling från sökande men oupplyst katolsk munk till bibelkunnig reformator är både gripande och fantastisk. Men också den store reformatorn genomgick under sitt liv en utvecklingsprocess, vilket innebar att han liksom alla andra människor ibland ändrade åsikt på vissa punkter. Det kan därför ibland vara svårt att avgöra vad som i alla detaljer är genuint "lutherskt". De som mer ingående har studerat Luthers liv och tänkande har ibland talat om hans "katolska" uppfattning av sakramenten, men också om hans "evangeliska" syn på kyrkans heliga handlingar. Skall vi betrakta detta som direkta motsägelser eller enbart bristande tydlighet? Det förblir troligen en delvis öppen och obesvarad fråga.

Det avgörande är naturligtvis inte att vi får en rätt uppfattning av Luthers

tänkande men att vi får en rätt syn på de s.k. "sakramenten" i Ljuset av Guds eget Ord. Den protestantiska sakramentalismen bygger på uttryck hos Luther som är mindre tydliga när det gäller avståndstagandet från katolsk frälsningsmagi. Luther anslöt sig till en teori om nattvarden som ursprungligen kom från de bömiska bröderna och som benämnes "consubstantiation". Det är ett besvärligt uttryck som betyder en slags samexistens mellan brödet och Jesu lekamen, mellan vinet och Jesu blod. Denna teori är inte så lättfattlig för folk flest.

Den grundläggande tanken hos Luther var emellertid att Guds Ord är högsta auktoritet. Det står över både påvar, kyrkomöten och teologiska spekulationer. Protestantiska sakramentalister tolkar bestämda bibelord på ett sådant sätt att de s.k. "sakramenten" verkligen blir nådemedel och frälsningsmedel. Dessa bibeltexter, inklusive de sakramentalistiska tolkningsförsöken, skall vi behandla i en kommande artikel. Här vill vi nu bara till slut understryka det farliga i all sakramentalism. Syndernas förlåtelse och evigt liv har vi i Jesus Kristus själv och inte genom speciella heliga handlingar eller mystiska ceremonier.

Det är tveksamt om uttrycket "frälsningsmedel" över huvud taget bör ha någon plats i evangelisk förkunnelse. I så fall måste det vara med avseende på Jesu blod (Jesu försoningsverk), ty Skriften säger ju att "Jesu blod renar från alla synd". Det är också riktigt att Ordet har frälsande kraft. "Han födde oss till liv genom sanningens Ord", säger Skriften. Även dopet, som är en överlåtelse till Jesus och en bekännelse av vår tro på Honom, har frälsande betydelse. Ty "genom munnens bekännelse blir man frälst", står det också skrivet. **Men det mest bibliska är utan tvekan förkunnelsen om en frälsare, som genom sin död och uppståndelse berett frälsning för oss och som kommer oss till mötes i sitt Ord.** Apostolisk förkunnelse handlar alltså i första hand om en Frälsare och inte om en rad s.k. "frälsningsmedel". Dop och nattvard är heliga instiftelser som är oss givna till hjälp och uppbyggelse. Men att sätta etiketten "sakrament" (mysterier, hemligheter) på dem riskerar att leda till en eller annan form av frälsningsmagi som inte har något stöd i Guds Ord. ■

25 år i Dominikanska Republiken

– kampen fortsätter!

Stina Fridolfsson

Hösten 1980 kom jag till Santo Domingo. Egentligen åkte jag helt förutsättningslöst; det handlade om att hälsa på en troende dominikanska som bott en tid i Stockholm och besökt vår församling. Men det gick inte åka "privat". Hela församlingen följde med; i förbön och offer. När jag så skrev rapporter från detta land, växte engagemanget för de stora behoven i landet, som på detta sätt blev oss tilldelat som missionsfält.

Arne Imsen besökte landet, såg, skildrade och kämpade för orättfärdighetens offer. Fångar som suttit häktade utan dom och rannsakan i över tio år. Fattigdomen, klassmotsättningarna, smutsen, religionen. Maranata

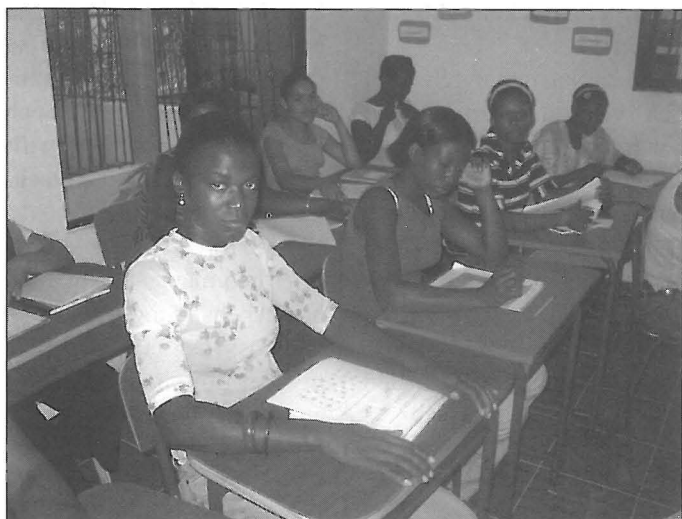
kom att bli banéret i kampen för mänskliga rättigheter i Dominikanska Republiken, uttryckte en av landets främsta journalister då kampen pågick för att fångarna skulle få en chans att ställas inför rätta.

Just detta år har Maranata-församlingen arbetat i Dominikanska Republiken i 25 år. Med tacksamhet konstaterar vi att det som är fött av Gud består, och att kärleken och offerviljan för detta missionsarbete, verkar outtröttlig.

Kampen fortsätter. Det gäller att människor ska få kunskap om sitt sanna värde. Få lära sig läsa, få sjukvård, få en rättvis behandling i fängelset, och framför allt: kunskap om sitt sanna evighetsvärde: Att Jesus betalat samma dyrbara pris för oss alla. ■

Överst t.h: Arne Imsen döper tre fångar på permission. Året är 1987. Idag besöker församlingen syskon i fängelset varje vecka. **T.h:** Barnmöten är en viktig del av arbetet. **Nedan t.h:** Barit gör iordning en inbjudan till några möten med temat "Hur mycket är en människa värd?" **Nedan:** Alfabetiseringskurs i Palave.

Fyra sidor med intervju och reportage från vad som händer på missionsfältet

Doktor Doris Diaz från Dominikanska Rep.

En brinnande, outtröttlig evangelist

Intervju: Ulla Näsholm

Doris Diaz från Santo Domingo i Dominikanska Republiken var med under Maranataförsamlingens bibelskola i Stockholm detta år. Temat om Jesu tillkommelse präglade sammankomster och möten under den fyra veckor långa bibelskolan. Doris:

-Jag är verkligen förnyad, bibelstudierna blev något som helt uppfyllde mitt hjärta och nu kan jag fortsätta kampen och får vara med och förmedla något av den kraft och inspiration jag fått.

Tillbaka i Santo Domingo

samlas hon med syskon och vänner i församlingen och delger intryck och hälsningar från Sverige på ett livligt och medryckande sätt. För tidningen ger hon här några glimtar.

Du har ju varit i Sverige några gånger nu. Märker du någon skillnad sen förra gången du var där, för fem år sedan?

-Jag lade denna gång mer märke till att det är många invandrare i landet.

-Respekten för Gud och hans Ord har helt gått för-

lorad tycker jag. Människor hånar öppet Guds Ord, jag var i några möten på gator och torg och människor demonstrerade verkligen sitt förakt på ett sätt jag aldrig sett förut.

-Till och med klimatet är annorlunda, naturen verkar i obalans. Mera regn, mindre kallt och mycket fuktigare än förut.

-Så har jag upplevt Sverige och svenskarna som ett land och folk med både respekt och kärlek till främlingen, som ju också bibeln manar oss till. Det verkar som människan förlorat nåt av sin människokärlek. Något väsentligt har gått förlorat och man förstår att vi verkligen lever i den yttersta tiden.

-Bibeln talar ju om att kärleken hos de flesta ska kallna under den sista tiden.

-Ytligheten ökar hos varje människa, det ser man över hela världen, man sätter sig

själv i centrum och agerar hela tiden utifrån detta.

-Världen kommer in i församlingen också här i landet nu. Många pastorer öppnar för modern musik, kultur, dans m.m. – utvecklingen är densamma över hela jorden, förstår vi.

I en intervju för tidningen Midnattsropet år 1986 sa du att inom tio år ska människor falla ner på gatan och dö i AIDS utan att någon diagnos ställts. Hur är utvecklingen av AIDS idag?

-AIDS fortsätter att skörda offer och många dör utan att ha fått behandling eller ens en diagnos. Idag talar man inte mycket om situationen, för att inte skrämman människor. Sjukdomen är dock något av vår tids pest och den skördar många människoliv.

-Vetenskapen har gått framåt och det finns behandling som höjer immunförsvaret,

mediciner av det slaget är dyra och kommer aldrig ifråga för fattiga människor.

Ett vaccin håller på att prövas, Dominikanska Republiken en av fem länder där det ska prövas, allt är ännu på försökstadiet, men man arbetar intensivt för att få fram ett fungerande vaccin.

-I sjukhus nära gränsen till Haiti har så mycket som 9% av alla unga förstföderskor AIDS.

-HIV-test på anställda som rutinkontroll är numera förbjudet, alltför många var bärare av viruset. Nu måste psykolog kopplas in om testet ska göras eller om utslaget blir positivt.

-Människor vill helt enkelt inte veta om de är bärare av HIV-virus. Okunnigheten är bättre. Men med tanke på utbredningen av AIDS är det faktiskt ganska många som skärper sig och blir försiktiga och något mer återhållsamma inför hotet att bli smittade.

Hur är det med abortsituationen i landet, det är inte tillåtet med aborter?

-Det görs många aborter i landet. Det är på illegal väg, och det finns läkare och kliniker som gjort sig rika på att utföra aborter.

-Enligt lag är abort förbjudet, landet är katolskt och det är otänkbart att fria aborter ska förekomma. Kontrollen är mer noggrann idag och misstänks en klinik för denna hantering blir det utredning och de skyldiga ställs till ansvar.

-Men det finns medel att själv framkalla aborter. Ett verksamt och ofta använt medel är att använda medicin mot magsår. Medlet framkallar kraftiga kontraktioner i livmodern och fostret dör. Den blödning som framkallas kan vara kraftig och svår att stoppa och patienten måste komma under läkarvård för att inte förblöda.

-För att förstärka effekten används tabletter ibland också vaginalt. Jag har själv plockat ut 12 tabletter ur vagina på en desperat kvinna.

-Människor utan medicinska kunskaper förstår inte risken och hinner ibland förblöda innan de får hjälp.

Hur ska man nå människor med budskapet om frälsning idag?

-Det är sant att människor tänker mera på sig själva, allt verkar koncentrerat till det egna jaget. Men när människor befinner sig i en svår eller utsatt situation kan man nå dem.

-När människor tar emot

ver fyllas med Jesu Kristi kärlek och se och uppleva hans frälsning. Hur det än är, får vi aldrig sluta att försöka nå människors hjärtan med evangelium.

Varje tisdagkväll har Doris bibelstudium i sitt hem. Hon inbjuder nån pastor eller läser själv bibeln. Trettiofyra ungdomar från området samlas varje vecka. Trettio stycken har som ett resultat av detta tagit emot frälsning under de år som gått. Det är bara fyra stycken i gruppen som ännu inte tagit emot Jesus Kristus som sin Frälsare, och Doris är övertygad om att också de ska säga ja till Herren Jesus

till att inte förtrötts att ge sitt vittnesbörd.

Området där Doris bor har blivit sanerat, föräldrar är glada över att Doris engagerar sig och vill förmedla ett budskap om försoning och frälsning till människor i sin omgivning.

En brinnande, outtröttlig evangelist finner alltid vägar och möjligheter. Bussar, banker, och naturligtvis sjukhuset där hon arbetar görs till samlingsplats eller torg för hennes vittnesbörd eller sång. På sjukhuset kan man höra Doris sjunga evangeliska sånger i korridorer och trappor. Alla är kanske inte riktigt lika

I Palave kommer det många behövande till Comunidad Maranatas medicinska mottagningar. Där är Doris primus motor, som både skriver ut recept och ber för de som kommit.

Kristus förvandlas de ju och Kristus får mer och mer utrymme. Visst är människor bundna med många band, men Jesus är den som frigör. Vi behöver bli starka med den kraft Gud vill ge.

-Människor har öron, men hör inte, ögon, men ser inget – bibeln talar ju om detta. Det är ytliga människor med tomma hjärtan och de behö-

Kristus. Rony, Doris son, har också blivit övertygad om frälsningens nödvändighet, och han hjälper ivrigt till i evangelisationsarbetet. Det är Doris noga med att poängtera. Ronys frälsning och engagemang i själavinnararbetet blev för Doris ett stort tacksägelseämne. Det blev en sporre att fortsätta bedja för anhöriga och vänner och

glada över detta, men något förbud att sjunga, eller att tala och bedja med patienter, har inte ens kommit på tal.

Doris är hjärtspecialist, men hon har också erfarenhet inom andra områden.

Hon säger:

-Många som söker för hjärtbesvär behöver ofta hjälp på ett mer omfattande sätt än att få en smärtstillande

Rapporter från arbetet i Dominikanska Republiken

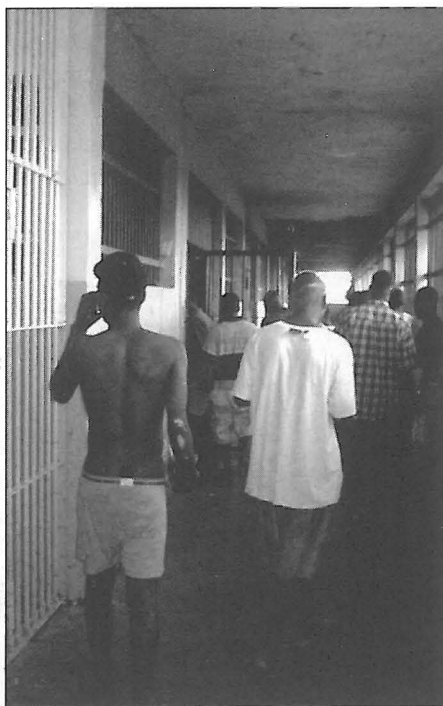
En dag i fängelset...

Maranataförsamlingens arbete i Dominikanska Republiken fyller i år 25 år. Här följer två rapporter om något av vad som sker just nu. Hans Lindelöw besökte för första gången landet i slutet av detta år. Paulus Eliasson har under några perioder deltagit i arbetet.

Text: Hans Lindelöw

Dag sex i Dominikanska Republiken. Jag har upplevt en del acklimatisering, och tillbringat mesta tiden i huset i Las Palmas. I Torsdags följde jag dock med till fängelset i Nayajo. Bilen gick på förmiddagen – **Paulus Eliasson, Elisha Vidén, Stina Fridolfsson**, hennes syster **Lovisa Landström, Ulla Näsholm**, jag och **Jannike De Wrije**, en troende syster från Holland på besök, för tillsammans dit.

Ett fängelse – och att komma in där som besökare krävde en viss ceremoni, man fick lämna ID-kort, fick ett annat kort istället och stämpel på handleden. Därinne stod det vakter och interner – ytterligare en kontroll, då man fick visa vad man hade i fickorna – inget knark? Det var lunchtid, och fängelseinterner stod uppställda i korridorerna, eller gick omkring och väntade på att mat skulle serveras. Ur de grå, modfärdiga skarorna av interner bröt sig en och annan ut med ett leende på läpparna – omfamnade Paulus och Elisha, hälsade, skakade hand med mig. Det var bröderna i fängelseförsamlingen. Några stod där, andra satt där, vi gick hastigt igenom några korridorer, och en efter annan sållade sig till oss, beledsagade, till dess vi kom till en särskild, avskärmad mötesplats. Längst fram var det målat på väggen "Iglesia pentecostal

Ovan: En fängelsekorridor i Nayajo-fängelset.

På andra sidan: Advokater i sina ämbetsdräkter framför sina argument, eller väntar på att deras klienters fall ska tas upp.

Eclesiastes"- något sådant. En talarstol stod där, och stolar var utställda i rader, de flesta tomma. De flesta var och åt, men en och annan hade slagit sig ned. Vi väntade på att de övriga skulle komma från maten. Och hela "tältet" (jag hade det intrycket ibland, det var ju liksom utomhus, avskärmat med plast – eller tyg, eller cement eller enkelt plåtmateriäl). Och en skärande musik ljud från en kassett- eller CD-spelare. Det var en sångare som sjöng, tydligt åkompanjerad av en synth. Det var en sång, två sånger, ända upp till tio sånger!! Och jag undrade medan vi satt och väntade vad det var för – att dra uppmärksamheten dit, eller tvärtom? Ett kamouflage ifall några vakter eller andra skulle vara för intresserade?

Det ögonblick kom nämligen då församlingen strålade samman. De ledande bröderna gick fram. Den inspelade musiken stängdes av. Med korta meningar, som bifölls med ett samfällt "gloria!", började mötet. Och det var något av en gudstjänst! Svårt att riktigt smälta, detta djupa, enkla, endrättiga samarbete i bön, tacksägelse, lovprisning och det allt under att man lämnade rum för ett antal talare, ibland vilka vi själva var – de besökande från "Comunidad Maranata". En rytm, en puls, så taktfast ibland att tankarna gick till något slags galärskepp, med roddare, som taktfast förde skeppet framåt. Längst fram till vänster, från mig sett, satt emellertid inga roddare, utan tre bröder i församlingen med olika slaginstrument. Och vilket arbete med rytmen! När en enkel kör ibland stegrade i intensitet för dessa sex händer över trummor, pukor och vad-det-var, så att de syntes börja flyga över hela församlingen, som endrättigt sjöng, prisade Gud och instämde med de fängslades djupa bas: "Gloria! Gloria! Gloria!"

För några ögonblick kunde man glömma den dystra fängelsemiljön, ja hela världen! En broder från Colombia var framme först och vittnade. Så kom en syster från Brasilien, ja, två – de kom också som besökande från en församling där. Och så var det vår tur.

Men världen går ändå inte att glömma. Man ser sig litet om. Jag hade hittat en intressant sajt på nätet några veckor innan vår avresa. Om Latinamerika. Det heta blodet tar sig olika uttryck. Avsatta och bortjugade presidenter far åt olika håll. Åtminstone två av dem har funnit en tillflykt i Dominikanska Republiken – en från Ecuador och en från Venezuela. Och grannlandet Haiti – den f.d. presidenten Aristide har fått komma till Sydafrika, efter en förfrågan från AU (Afrikanska Unionen). De sade "Haiti är ett afrikanskt land utanför Afrika". Inte mindre än sju internationella organisationer, tillsammans med AU och FN, intresserar sig nu för det instabila läget i Haiti, i samband med det pågående valet där.

Allvarliga ansikten möter från olika håll i denna del av världen. Kanske framför allt där i fängelset, samlade inför Kristus – den korsfäste, allas Herre.

Gloria a Dios! ■

...och en dag i domstolen

Text: Paulus Eliasson

Det är i det närmaste olidligt hett i rättegångslokalen denna förmiddag. Det är fullpackat med folk och **Elisha Vidén** och jag tränger oss in mellan två åskådare. Lastbilar dånar utanför persiennfönstret, och det är ibland nästan omöjligt att höra vad domaren säger.

-Eftersom vittnet inte är närvarande, ajourneras målet till...

En inte alltför ovanlig procedur här i Dominikanska Republiken. Någon har anmält en annan person – och dyker sedan inte upp. Det kan gå många år, innan man beslutar sig för att genomföra rättegången utan kändanden. Genom åren har Comunidad Maranata kämpat för många i liknande situationer som denne man.

Men vi är inte här i San Cristobal för denne olycklige fänge idag. Inte heller för att beundra staden som fått sitt namn av världens troligen mest berömde upptäcktsfarare – **Cristopher Columbus**.

För ca. fyra år sedan besökte jag för första gången fängelset Najayo, och den församling som där kämpar mitt i en brutal och destruktiv miljö. Trots att jag då knappt förstod ett ord spanska kom jag snart att bli vän med **Miguel**, som alltid fick mig att känna mig speciellt välkom-

men. Han hade då suttit i två år, dömd för ett våldsbrott. Men i fängelset tog han emot Jesus till frälsning.

När jag i år för fjärde gången kom att besöka landet, berättade Miguel för mig att han ansökt om villkorlig frigivning, och undrade om jag kunde medvara vid rättegången. Kanske kunde vi också få bli till hjälp där.

Nu står vi här, och domaren ropar upp nästa mål. "Den anklagade kan träda fram till domaren." Miguel går fram med lite trevande steg, och med en liten bibel i handen.

-Nå, frågar domaren, hur har de här sex och ett halvt åren i fängelse påverkat dig? Hur har du förändrats, så att vi nu skulle släppa dig?

Det sista av nervositet släpper Miguel, och han börjar tala om hur Gud förvandlat honom, och hur han nu aktivt predikar Guds ord. En stund undrar jag om domaren ska stoppa honom i det som artar sig till rena väckelsepredikan. Men han får hållas. Trots allt har människor respekt för Gud i detta land.

-Men har du någon familj som tar hand om dig, om du kommer ut?

-Ingen annan familj än den Gud givit mig, svarar Miguel. Min biologiska familj har lämnat mig, men Bibeln säger:

"Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig."

-Jag har fått nya vänner, och en ny inriktning, fortsätter han – och tittar mot Elisha och mig, och en nyligen frisläppt broder som också är med. Se här, en broder från fängelseförsamlingen som idag är fri och både arbetar och predikar Guds ord. Och här är också två missionärer från Sverige, som genom Guds nåd blivit mina vänner.

Domaren tittar lite förvånat på oss, och överlåter sedan åt åklagaren att göra sitt anförande. Denne börjar förhöra sig om hur det är beställt med frälsningen. Är det kanske ett trix för att få slippa ut ur fängelset tidigare?

För mig som suttit i timmar med Miguel och samtalat om det himmelska, är frågan absurd – men det är nog inte helt ovanligt att brottslingar hänvisar till förment gudsfruktan för att få slippa ur fängelset.

Men efter ytterligare försäkran om Guds nåd och syskonens hjälp, lämnas inte ens åklagaren oberörd, utan säger till slut: "Villkorlig frigivning är ju till för sådana som dig, det kan jag inte förneka."

De två kvinnliga advokaterna håller också sitt anförande, och hänvisar till Elisha och mig igen – samt alla de diplom för fullbordade alfabetiseringskurser och annat som Miguel fått.

Så ropas Miguel fram till domaren igen. Just då är det tydligen någon som inte är tillräckligt snabb på gasen i korsningen utanför, för en kakofoni av biltutor gör att jag inte hör ett ord av vad som sägs. Men jag ser hur Miguel, om än vänd bort från mig, ler med hela sin varelse. Så vänder han sig om, lyfter händerna och ropar: "Gracias a Dios!" – och vi får tränga oss fram bland de som de som vill gratulera. Omedelbar frigivning, efter sex och ett halvt år, på grund av vittnesbördet om Guds förvandlande kraft.

Det var en otroligt glad förmiddag i domstolen. Inte alla slutar på detta vis, och man får många gånger bevittna både orättvisor och nonchalans. Men vi gläder oss för MIGUELS skull.

Fängelseförsamlingen är den enda församling man vill att syskon ska lämna... ■

INSTÄLLT JULFIRANDE - gäller alla!

Berno Vidén

I skrivande stund har tre skolor på västkusten beslutat ställa in årets gemensamma julfirande i de kyrkor man vanligtvis besöker i samband med höstterminens avslutning. Anledningen sägs vara en protest mot att vissa präster skrivit på en lista mot välsignelse av homosexuella par. Därför ska nu alla elever och lärare i aktuella skolor tvingas ta ställning mot dessa präster.

Valfrihet och yttrandefrihet är väl använda uttryck i debatten kring de homosexuellas situation i samhället, men ack så enkelriktad. Den enda frihet som tycks vara gällande och godtagbar är att tänka positivt och aktivt ta ställning för enkönade relationer.

Vem frågar efter vad de elever och lärare anser, som kanske med sin övertygelse reagerar mot att samhället matchar fram en livsstil som konse-

kvent visar sig leda till upplösning och moraliskt förfall?

Bevisen är många på att en homosexuell livsföring är destruktiv och nedbrytande för människan. Den livsstil som propageras för, exempelvis genom gayvärldens internetpublikationer, måste med nödvändighet varnas för. Men istället för att ta bladet från munnen och uttrycka det alla egentligen vet, att exempelvis den immunförsvarsnedbrytande sjukdomen AIDS har stor spridning i dessa kretsar, framförs ständigt glamourösa och fördelaktiga budskap som uppmuntrar till utlevd homosexualitet.

Vi ska titta på en annan koppling, något som tidningen Maranata! visade på i en uppmärksammat artikel i samband med EU-toppmötet i Göteborg 2001. Men nu gäller det Frankrike 2005. Likt en kokande kittel förvandlades dess gator, område efter område på plats efter plats, till okontrollerbara slagfält. För att få bukt på situationen tvingades myndigheterna att utlysa undantagstillstånd och ta hjälp av militären.

Orsaken till kravallerna i Frankrike tidigare i höst har efterforskat utav landets allmänna underrättelsetjänst Renseignements Généraux, en organisation med tiotusentals informatörer runt om i Frankrike. Vad man kommer fram till är

att det inte ligger några politiska krafter bakom upploppen, inga islamister eller andra organiserade grupper. Däremot finner man ett totalt folkligt missnöje och ett havererat förtroende gentemot myndigheterna.

Svenska Dagbladet beskriver i en avslöjande artikel hur Frankrikes arbetsmarknadsminister Gérard Larcher förklarar situationen. Enligt honom bottnar problemen i familjens sönderfall och i polygami och omoral. Onaturliga familjekonstellationer helt enkelt, ett problem som även Latinamerikas länder ser som ett direkt hot mot nationernas bevarande. Polyamor är ett populärt inslag i den svenska debatten och diskuteras på hög politisk nivå. Att samtal om samlevnad i relationer med fler parter än två överhuvudtaget förs på hög politisk nivå, är absurt, samtidigt som det är ett självklart, oundvikligt resultat av den promiskuösa människosyn som fått fritt utrymme i politik och kulturlliv.

I Sverige arbetar regering och riksdag fram skamliga lagförslag, parallellt som vi ser hur en pingstpredikant förts inför rätta för inget annat 'brott' än att ha förkunnat Guds ord. Rättegången var ända upppe i högsta instans där predikanten friades, inte tack vare svensk lagstiftning, men på grund av de mänskliga rättigheter om religions- och yttran-

defrihet som finns nedskrivna i den Europeiska konventionen, som står över svensk lag.

Att en predikant ställs på de anklagades bänk på grund av att han läser vad Bibeln säger om samlivet, om äktenskapet och om homosexualiteten, är ett tecken på att vi lever i ett sjukt samhälle; ett samhälle i upplösning.

Något som ofta accentueras i debatterna är just denna frihet som ska gälla alla människor. Frihet att själv välja livsstil. Paradoxalt nog pågår samtidigt en process när det gäller vigselförrättare och partnerskapsförrättare, att båda i framtiden ska utgöra ett och samma uppdrag. Det innebär att alla som innehar den rollen idag inte bara

har rättighet, utan även skyldighet att utföra båda akterna. Gång på gång betonas dock motsägelsefullt i debatten hur det handlar om att värna varje individs vilja och frihet.

Friheten som det så vackert talas om gäller inte längre. Samhället är på väg att bli totalitärt med en yttrande- och religionsfrihet som sakta men säkert inskränks. Nästa steg är det som Dagens Nyheter under oktober månad informerade om: "Borgerlig vigselförrättare måste viga homopar".

Regeringen har med rekordfart överlämnat en remiss till lagrådet som säger att den nya lagen ska träda i kraft redan den 15 april nästa år. De normala stegen med diverse remissinstanser har lagts åt sidan och på det sättet har man frångått de demokratiska principer samhället sägs vara uppbyggt på. Enligt den lagen kommer alltså alla som idag är vigselförrättare också tvingas till att registrera och välsigna partnerskap. Det ska gälla undantagslöst alla, även dem som inom olika trossamfund idag fungerar som vigselförrättare. Alla ska stå till tjänst för att registrera partnerskap.

I lagrådsremissen står följande: -De uppgifter som ankommer på förrättaren utgör myndighetsutövning och

förrättaren är alltså i denna funktion en företrädare för det allmänna. Han eller hon bör därmed vara beredd stå bakom grundprincipen att äktenskap och partnerskap är jämbördiga.

Förslaget motiveras även med att det anses onödigt att förordna separata förrättare, då det i stort sett gäller samma uppdrag. Med tanke på att det handlar om en myndighetsutövning så finner man ingen anledning att ta hänsyn till de personer som anförtratts uppgiften enligt äldre regler. Datumet 15 april 2006 är satt för att ge dem som innehar uppgiften idag nödvändig tid att överväga om han eller hon av någon anledning önskar frånträda sitt uppdrag innan lagändringarna träder i kraft.

Det som handlade om frivillighet är borta. Istället kommer det totalitära och absolut tvingande som vi möter på olika plan i samhällets utveckling. *Var och en som vill fungera i samhället ska tvingas att säga ja till vad Bibeln kallar för ogudaktiga relationer.*

Parallellt matchar man inom den Svenska kyrkans ram fram att öppna kyrkolokalerna för kyrkliga ceremonier. Enligt kyrkan finns idag en stor majoritet för så kallade homovigslar. På

liknande sätt har vi kunnat följa media som dag efter dag metodiskt bearbetar våra sinnen. Redan från tidig skolålder talas om dessa nya människovärden med en ny syn på samlivet, och nya samlevnadsformer, som om det vore något naturligt.

Inom kyrkan har man tidigare lyft fram att ämbetsutövningarna handlar om frivillighet, där beslut om att välsigna homosexuella par eller inte överlämnats till prästens eget omdöme att avgöra. Efter kyrkomötets beslut om att öppna kyrkorummet för homovälsignelser engagerades människor att skriva på protestlistor och listor mot protestlistorna osv, något som visar på den stora oenighet som finns inom kyrkans sfär.

För att återställa ordningen träder ärkebiskop K G Hammar fram och säger i Kyrkans tidning att "kyrkoherden måste ordna välsignelseakt. Varje kyrkoherde är skyldig se till att de homosexuella par som önskar en välsignelseakt, får den i sin hemförsamling."

Även här ser vi alltså hur detta tvingande element kommer in. Alla, oavsett samvete eller övertygelse, ska i sina ämbeten bistå en påstått förtryckt grupp i samhället och säga ja och anamma det Bibeln så tydligt benämner perversiteter, som om det skulle gälla något normalt och ge det gudomlig välsignelse. Kyrkan utger sig väl ändå för att vara en Guds ords försvarare? Trots det har man fräckheten att använda samma Guds ord till att välsigna det Bibeln varnar för.

Maranataförsamlingen gav för många år sedan ut en bok titulerad "Låt dig inte luras av homosexmaffian", vilken idag är mycket aktuell och värd att läsas. Första upplagan hade just den titeln, för att då, 1982, framställdes i media en falsk bild från de homosexuellas organisation om hur en påstådd grupp i samhället var extremt lidande och utsatt, något som var nödvändigt att avslöja. Man gick långt i sina bedrägerier för att väcka medborgarnas medömkan.

Då det 1999 var dags för en ny upplaga sa författaren Arne Imsen att vi måste byta titel på boken, för den tid vi levde i då är redan förbi. Idag ställer den homosexuella rörelsen helt andra krav på samhället, varför titeln ändrades till "Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian". Boken gavs ut och titeln har verkligen slagit in. Det är just den här mentaliteten vi idag upplever i samhället, att allt motstånd skräms till tystnad, med stöd från riksdag, regering och andra samhälleliga organisationer. Statliga medel pumpas in för att användas till att påverka medborgarna in i en livsstil som för samhället är upplösande och destruktiv.

Högsta domstolen friade pingstpredikanten Åke Green men utvecklingen mot det totalitära samhället, en koloss på lerfötter, går vidare. Idag finns fortfarande möjlighet att förkunna allt Guds rådslut till frälsning. Använd tiden väl och utnyttja varje möjlighet till att varna vårt folk. Evangelium är en Guds kraft till frälsning, men natten kommer då ingen längre kan verka. ■■

Appell av Michael Hafsahl

Josefs ben

Första Mosebok är på många sätt begynnelsens bok. Vi möter där begynnelsen av de mesta vi känner till. Vi möter naturligtvis jordens begynnelse och människans begynnelse. Men vi möter också begynnelsen av synd. Vi möter första gången mord. Det är mycket vi möter som begynnelse i 1 Mos. Den har också ett väldigt märkligt slut. Det slutar med en kista med döda ben. En kista, som innehåller ett balsamerat lik. Vi läser i femtionde kapitlet från vers 24:

-Och Josef sade till sina bröder: "Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder, och föra eder upp från detta land till det land som

han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob." Och Josef tog en ed av Israels barn och sade: "När nu Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån." Och Josef dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom, och han lades i en kista, i Egypten.

Gud har talat på många olika sätt. Han talade till Bileam genom en åsna; han talade till Noa genom en duva. När han ville nå Mose, talade han till honom från en brinnande törnbuske.

I över 360 år talade han till Israels barn i Egypten genom en kista med döda ben. Den kistan talade nämligen till Israeliterna om ett löftesland.

-Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder, och föra eder upp från detta land till det land som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.

Den talade till dem om ett löftesland som väntade därframme. Till Abraham, Isak och Jakob hade det givits som löfte, men man hade aldrig ägt något av landet. Det enda man hade ägt, var Makpelas grotta i Mambre, som Abraham köpte som gravplats till Sara, där han också sedan blev lagd, och Isak och Jakob. Det var det enda man hade ägt av landet. Men det var ett löfte från Gud som talade till dem: vi har fått ett löftesland som vi snart

En brinnande...

Forts. fr. s. 17

medicin. Överallt brottas människor med sin ångest och oro och det tar sig ofta uttryck i smärtor i hjärtrakt. Många behöver hjälp mer än rent medicinskt.

-Ångest, oro för sin familj, för barnen, för ekonomin kan vara orsak till hälsoproblem. Att möta Jesus Kristus, överlämna sig till honom, få sin synd förlåten kan verkligen förändra människan. Det är viktigt att se patienten som helhet, förstå att den ende som verkligen kan hjälpa är Jesus Kristus.

-Vi får så vårt utsäde också bland törnen eller vid vägen, vi måste fortsätta att vittna och be att Gud ger ståndaktighet inför den tid vi lever i nu.

För svenska förhållanden kan det verka främmande att en upptagen och betrodd läkare ägnar tid och kraft

åt att förmedla Jesu budskap också till kolleger och arbetskamrater. Men detta är ju inte Sverige, och dessutom är Doris en mycket ansedd läkare.

Att hon snabbt kan ställa rätt diagnos är imponerande. Prover och undersökningar görs för att bekräfta riktigheten av diagnosen – och i de flesta fall visar det sig att Doris uppfattat vad problemen består i.

Bland 300 läkare från Latinamerika blev Doris uttagen att delta i en speciell kongress för cardiologer – det säger en del av hennes kapacitet och erfarenhet.

Vid avslutningen av denna intervju, uttrycker Doris ivrigt det budskap som blivit hennes liv och lära:

-Det är viktigt att samlas, låta Guds ord verka. Jesus kommer! Inte bara snart – han står vid dörren. Vi väntar honom, förbereder oss för den stora dagen när han ska hämta oss till himlen. I ett ögonblick är han här! Maranata – Jesus kommer! ■

Det skrivna ordet

Forts. fr. s. 3

stor del är mycket historielös, förstod vi hur viktigt det är att ständigt påminnas om våra rötter; och vad som ger oss existensberättigande som församling.

När Midnattsropet år 1990 kunde fira 30-årsjubileum, gjordes det med att i faksimil återtrycka nr. 1 årg. 1 av Midnattsropet, som bilaga till jubileumsnumret. Den första ledarens budskap, som trycktes första gången i november 1960, har alltid varit Midnattsropets grundton. Under rubriken "De som voro redo gingo in!" skrev Arne Imsen en uppförande väckelseappell till Guds folk. Maningen var att leva i den första kärlekens intima gemenskap med Jesus, som hans brud, och inte förvandlas till en Babylonisk sköka. Jesus kommer för att hämta dem som är redo. I detta första nummer återgavs även en artikel som T.B. Baratt skrivit 1918: "Dragen ut från henne, I mitt folk!" Midnattsropet fortsatte år

ska resa till. För Josef sa: *när* - inte *om*, men *när* ni reser härifrån - ska ni föra med i en kista mina döda ben. De talade om ett uttåg. När ni tågar ut, ska ni ta med eder min kista.

Man visste ingenting då om slaveriet. Herren hade uppenbarat det för Abraham. Han hade talat om för honom att i fyrahundra år ska din släkt vara slavar under ett annat folk. Men medan man trampade halm nere i lägren för att göra tegel till Faraos byggen i Egypten, så såg man framför sig en kista med ben som talade till dem: Vi har inte här någon varaktig stad. Det finns ett land som väntar hemma, och snart en dag skall slaveriets kedjor lossna och vi ska få gå hem.

Herren talade till sitt folk genom denna kista: ni ska snart få flytta härifrån.

När Hebréerbrevets författare skriver sina rader om trons hjältar, så skriver han också om Josef. Och det största han kunde skriva om Josef var detta:

-Genom tron talade Josef, när han låg för döden, om Israels barns uttåg och gav befallning om vad som skulle göras med hans ben.

Josef gav sina efterkommande ett klart besked: Jag ska läggas i en kista, för jag hör inte hemma här i Egypten. Jag har ett annat land som väntar därhemma. Bygg

ingen pyramid över mig här i Egypten! Bygg inget monument över vad jag har utfört här på jorden! Det spelar ingen roll, för jag har ett hemland som väntar därhemma!

Vi har något, som är mycket mer än en kista med döda ben, för vi har en grav, och den är tom! Vi har en uppståndens Herre och en besegrad död. Det talar till oss om ett hemland som väntar.

Vi behöver inga monument över oss här i tiden. Vi behöver ingen attest från människor om att vi gjort mycket gott på jorden. Vi behöver ingenting av det där, för vi har ett hemland som väntar. Vi har ett löftesland, vi har en himmel som väntar, där vi ska möta vår egen Herre. Där finns en stad där murarna är av jaspis, och där portarna till staden är gjorda av pärlor; vi har en gata av guld och där livets träd står mitt emellan gatorna. Vi har livets älv.

Vi har ett land som väntar. Och inte nog med det; när vi kommer hem, så har vi också en Herre. En uppståndens Frälsare, som väntar oss på andra sidan med ett: väl gjort, du gode och trogne tjänare. Vi har inte här någon varaktig stad; varför skulle vi bygga något monument över oss här i tiden, när vi har ett hemland som väntar oss?

Detta var ett vittnesbörd för Israels barn. När man slet i slaveriet i Egypten, såg man på kistan och tänkte på hemlandet. Man tänkte på uttåget, man tänkte: snart ska vi få flytta! Man visste ingenting om stund eller timme, men det heter i bibeln att på den dagen då 430 år hade gått, då sa Gud: Det är nog. Nu är det på tiden att ni reser härifrån!

Det är likadant med oss. Vi vet ingenting om tid och stund. Det vet endast vår Far därhemma. Men tiden är snart slut. Tiden är inne då Gud Fader ger sin son besked: Nu är det på tiden att du hämtar hem din dyrt köpta brud. Och sonen längtar efter den dagen då han ska få lyfta hem sin brudeskara. Och vi som är härnere längtar efter hemlandet. Vi ska få resa hem och möta vår brudgum. Vilken dag det ska bli när vi ska lyftas ur denna världen upp till vår eviga boning därhemma!

Om du inte har detta hopp, så kasta dig ned vid Golgata kors och ta emot försoningen i Jesus Kristus! Då får också du bli himlamedborgare, och får uppleva denna längtan efter landet som väntar därhemma. Snart en dag ska vi lyftas upp till landet därhemma.

Vilken dag det ska bli när min Jesus jag får se! Amen! ■

efter år med att lyfta fram detta budskap; ofta i citat från pionjärerna. Många artiklar skrevs med förkunnelse om urkristet församlingsliv och reportage gjordes från församlingar och missionsfält där Maranatabudskapet blivit en uppfordrande livsstil.

Förutom väckelseappeller till kristenheten, publicerades ständigt rapporter om utvecklingen i världen. Politik, lagstiftning, miljö, ekonomi - tidstecken skildrade ur profetiskt perspektiv. Midnattsropet i ändens tid. Denna förkunnelse tog sitt uttryck i kamp mot den allt mer perversa livsstil som funnit utrymme i samhälle, skolor och familjer, ja till och med bejakats i kristenheten. Homosexuella rörelsen och feminismen; en njutningsideologi med en människosyn som förtrycker människan och avsetter Gud. Tidningen Midnattsropet ropade sina varningar för att om möjligt väcka och frälsa några i ändens tid.

MITT I KAMPEN fick Arne Imsen hembud. Eftersom utgivningsbeviset för tid-

ningen Midnattsropet stod i hans namn, var Maranataförsamlingen enligt PRV:s bestämmelser tvungen lämna ifrån sig den, men fick emellertid möjlighet fortsätta förmedla Midnattsropets budskap i tidningen Maranata, som nu skriver sin sjätte årgång.

Nu har Maranataförsamlingen, efter lagstadgad tid, erhållit utgivningsbevis för tidningen Midnattsropet. Vi önskar då återgå till att ge ut denna tidning, med den profil som tidningen Maranata övertog under några år. Det är med bön och förhoppning att tidningen Midnattsropet ständigt ska få vara en profetisk väckelse- och kampskrift, med den ton som den ända sedan första numret 1960 anslagit: Jesus kommer snart! Gör dig redo! Låt oss gå ut till Honom, utanför lägret och bära Hans smälek! Namnet *Midnattsropet*, förpliktigar att hålla fast vid den vision om församlingens upprättelse i ändens tid, som var motivet för tidningens grundare och ansvarige utgivare.

Midnattsropet kommer, med **Berno**

Vidén som ansvarig utgivare, att från januari 2006 inta Maranatas plats med utgivning sex nummer per år.

SOM ANSVARIG UTGIVARE för tidningen Maranata, vill jag uttrycka tack till Gud för hans trofasthet under de år den getts ut. En visionär församling, förebejdare, understödjare och andra medarbetare har gjort denna utgivning möjlig.

Väckelsehistorien visar hur angeläget det är att både förkunnelsen och församlingslivet dokumenteras, så att kommande generation inte blir historielös. Måtte vi med frimodighet även fortsättningsvis kunna peka på och hålla fast vid vad som förkunnats och förespråkats i Maranataväckelsen. Måtte den urkristna församlingens livsstil, som beskrivs i början av Apostlagärningarna få vara sporre för oss att i utgivande kärlek förverkliga missionsuppdraget. Vi lever i midnattstid. Midnattsropet ljuder: Vakna! Gör dig redo! Jesus kommer snart! ■

HERRE

- Sänd din eld

Bibelstudium
av Berno Vidén

Från bibelskolan
på Bällsta 2005

Låt oss läsa 1 Kor 16:22:

-Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Maranata.

Vi ska vara medvetna om att vi är en församling som lever i hoppet att Jesus kommer. Vi får aldrig tappa bort det. Det är lätt att tappa greppet om sådant som är väsentligt. Något av det mest angelägna Skriften ger oss, är just detta att vi lever i väntan, i förbidan. Måtte detta maranatarop få prägla våra liv, syskon! Om vi sätter det i centrum i allt vårt handlande, kommer vi också att få se hur Gud lägger saker och ting till rätta i våra liv. Det gäller att ha Herren kär, framför allt, och hans tillkommelse. I kapitlet innan, 1 Kor 15:58 står det:

-Alltså, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Meningen börjar med ordet *alltså*. Den hänvisar sålunda till något som sagts tidigare i kapitlet. Vad som talas om, är just detta hoppet, maranata:

-Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola

vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade. (v 51-52)

Detta måste med nödvändighet vara med och prägla församlingens liv. För det talar om vitalitet, om hälsa. Att församlingen är något långt mer än en förening. Församlingen hör himmelen till; hon är bärare och förvaltare av det Gud har lagt ned. I Ef. 5 möter vi också något av vad församlingen representerar. Vi läser v. 27:

-Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.

På samma sätt ser vi här hur Gud förbereder bruden, församlingen, just inför detta möte då vi snart ska möta honom i skyn. Låt detta vara centralt och levande i ditt liv: *Jesus kommer snart!* Förlora det inte, tappa inte bort det!

Vi har under bibelskolan talat en hel del om Lot och om Sodom.

Om dessa krafter som så lätt får grepp om människor; påverkar och formar. När bibeln talar om Sodom, lyfter den fram Jerusalem och säger att Jerusalem är värre än Sodom. Vi ser här att det inte handlar bara om en isolerad region i Israel där Gud på Lots tid grep in. Det handlar om något globalt som kommer åter och åter igen. Vi möter Jesu undervisning, där han talar om den sista tiden; vad som ska komma. Just så ska det ske vid Hans tillkommelse; han lyfter fram Noas och Lots dagar.

Presentationen Jesus ger av Lots da-

gar förstår vi är riktad rakt in i vår tid. Vi möter ett samhälle i total upplösning. Det vi ser i Sverige idag, kan vi läsa om i historien. Vi ser att när man har gått så långt i moralisk upplösning; upplösning av familj; grundpelare som burit upp vårt samhälle; när man raserat dessa grundvalar, då har imperier brutit samman.

Vi kan läsa om det babyloniska riket och vad som orsakade dess förfall. Det romerska riket - vad hände där? En av de främsta orsakerna till Roms förfall var just perversa relationer, homosexualiteten. Vi möter idag i vårt land, och inte bara här, det globala upprоротet mot Gud, som talar samma språk. Människan sätter sig själv i centrum, söker vällusten. Just denna tillfredsställelse; självförverkligandet. Bibeln är tydlig i sin förkunnelse, där den varnar och ropar ut till församlingen: när ni ser dessa saker ske; kom ihåg att dagen är nära då Jesus ska komma åter. Det här borde väcka oss, och förmå oss att lägga av ett och annat i våra liv. Sådant som upptar vår tid. Vi engagerar oss i många olika saker, både religiösa och världsliga ting, som vi vill uppnå och förverkliga. Vi söker skapa

materiellt sätt förverkliga något av de löften han hört Abraham tala om. Han närmade sig staden, men det dröjde inte länge innan han skaffat sig en fast boning inne i Sodom. Han övergav sina tält, och byggde sitt lilla palats i Sodom. Ändå står det om Lot att han var rättfärdig och pinades i sin rättfärdiga själ över situationen där.

Gud vill ställa fram församlingen som något annorlunda, något rent, något heligt. Den är inget mänskligt verk. Inget vi uppnår genom våra ceremonier, genom att upprätthålla traditioner. Det här är något långt högre; just denna himmelska uppenbarelse i våra liv. Något som Abraham var bärare av. Abraham levde uppe i bergen, avskilt, men trots detta var det han som räddade Lot genom sina förböner. Det var han som såg vad som skulle hända med Sodom, för han hade direktkontakt med Gud. Gud sa: Skulle jag väl kunna dölja för Abraham. Äger du denna gudsrelation i ditt liv? Om du ska bestå ren i denna tid, behöver du en himmelsk uppenbarelse, på samma sätt som gamla förbundets profeter, i sina

familjen närmast. Men här möter vi något som bygger på en ny födelse. Något som övergår allt förstånd. Något som föddes, som gjorde att man kom tillsammans på ett nytt sätt. Det står till och med att "Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt." Man var av ett hjärta och en själ, man hade förenats i en ny kropp så totalt, att det inte längre fanns något som skilde dem åt; vare sig ekonomiskt, socialt eller religiöst. Det fanns ingen religion över huvud taget. Det hade kommit något nytt, som man fått uppleva genom att ta vara på Jesu undervisning. Låt oss sträva efter detta, syskon! Inte på politisk eller religiös grund, men däremot att förenas vid Golgata omkring detta hopp att Jesus kommer snart. Låta detta hopp få forma oss, då är ingen uppoffring för stor. Nej, då får vi gå in i församlingen och betjäna varandra, ge vårt liv för bröderna, som det står.

Församlingen har en oerhörd funktion i tiden, en funktion som är given av Gud. Varför? Gud vet att vi behöver en församling. Gud vet att det måste finnas en representation här i tiden av hans rike. Den finner vi just i församlingen. Inte bara representation, utan det finns en skara som är så förenad med honom att man ibland funderar om man är i himmelen eller på jorden, när Gud uppenbarar dessa hemligheter.

Abraham såg, trodde och vandrade vidare. Just denna andekraft, detta profetiska tilltal - om det går förlorat ibland oss, kommer vi också att förlora den vision som bär oss.

I Apg. 2:42 står det:

-Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna.

Vad gjorde man? Man kom inte bara tillsammans. Vi ser ett aktivt handlande. Gud kallar, Gud talar till oss och väddar till oss. Han överlämnar åt oss värden som vi här ser förkroppsligade i församlingen. Sedan beror det på oss själva vad vi gör med det Gud har gett. Håll fast det du har, så att ingen tager din krona, var budskapet till Filadelfia. Och även: Se, jag kommer snart! Den fasthet vi möter i församlingen, den hjälper oss att stå fasta här i tiden.

Vi ska gå till ett bibelsammanhang i Gamla Testamentet, och av det kommer vi ännu mer att förstå nödvändigheten av att ta vara på församlingsgemenskapen.

Församlingen har en oerhörd funktion i tiden, en funktion som är given av Gud. Varför? Gud vet att vi behöver en församling. Gud vet att det måste finnas en representation här i tiden av hans rike.

former som vi tycker ska vara bra, och så ser vi inte att vi bara bygger in oss i olika modeller. Men bibeln ropar till oss: vakna! Bida! Vänta! Jesus kommer snart!

Sodomsanden isolerar sig inte bara till nattklubbar, diskotek och syndanästen vi talar om. Sådant är ju egentligen bara konsekvenser. Sodom var en blomstrande plats som hägrade för Lot. Det var som en Edens lustgård; han närmade sig staden med sina tält och slog upp dem invid Sodom. Han bodde fortfarande i tält, men närmandet till Sodom var farligt. Han såg säkert i en vision det han hade hört talas om, men han ville på ett

mänskligt sett omöjliga uppdrag. Men "så kom en andekraft in och lyfte mig upp". Profeten hade en beredskap för att kunna stå fast, för att kunna upprätthålla Guds ordning och förverkliga det Gud har visat i och genom församlingen här i tiden. Församlingen, denna nya skapelse som har sin födelseplats vid Golgata, där det nya förbundet slöts.

Apostlagärningarna talar några lärorika ord om detta. I Apg. 4:32 möter vi något av vad Gud förmår göra då han förenar människor av alla slag: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ". Tänk på de orden. De var ett hjärta och en själ. Vanligtvis står

Undervisning Bibelskolan 2005

OBS! Föreläsningsvis distribueras allt inspelat material på CD. Ange vid beställning om du vill ha mötet kopierat till kassett. Beställ undervisningsmaterial från Bibelskolan 2005. Beställningslistan är indelad efter talare. Möten som börjar kl. 11.00 är predikningar. Övriga möten är bibelstudier om inte annat anges.

Tage Johansson:

- ☐ 16/10 11.00 ☐ 21/10 18.00
☐ 3/11 18.00 ☐ 6/11 11.00

Hans Lindelöw:

- ☐ 11/10 18.00 ☐ 18/10 18.00
☐ 19/10 18.00 ☐ 23/10 11.00
☐ 2/11 12.00 ☐ 3/11 12.00
☐ 5/11 11.00

Robin Vidén:

- ☐ 22/10 15.00

Berno Vidén:

- ☐ 14/10 12.00 ☐ 15/10 15.00
☐ 18/10 12.00 ☐ 26/10 12.00
☐ 27/10 18.00 ☐ 28/10 18.00
☐ 3/11 12.00 ☐ 4/11 12.00
☐ 5/11 15.00

Kjell Roos:

- ☐ 21/10 12.00 ☐ 26/10 15.00
☐ 27/10 15.00

B.V. Henry:

- ☐ 25/10 12.00 ☐ 27/10 12.00
☐ 28/10 12.00 ☐ 1/11 15.00

Emanuel Johansson:

- ☐ 13/10 12.00

Gertrud Johansson:

- ☐ 12/10 12.00

Ulla Näsholm:

- ☐ 11/10 12.00

Märta Berg:

- ☐ 25/10 12.00

Igor Serov:

- ☐ 28/10 12.00

Doris Díaz:

- ☐ 16/10 18.00 ☐ 19/10 12.00
☐ 2/11 12.00

Michael Hafsahl:

- ☐ 30/10 11.00

Tage Nilsson:

- ☐ 1/11 12.00 ☐ 1/11 18.00
☐ 4/11 15.00

Missionsmöte Dominikanska Republiken. Doris Díaz rapporterar:
☐ 14/10 18.00

Mission i arabvärlden. Henry Daniels informerar:

- ☐ 29/10 15.00

Pris: 30:-/CD

Inför det nya året:

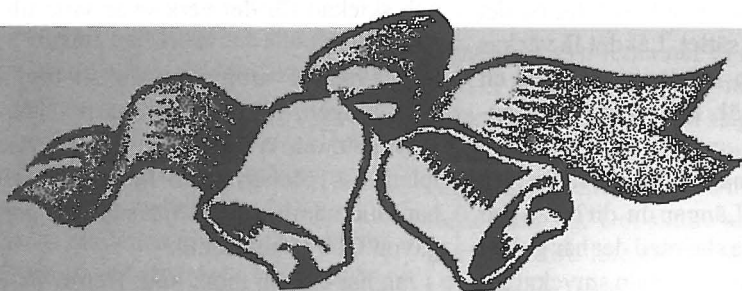
Bibeldagar 4-8 januari 2006

2005 har på många sätt varit ett ödesår för Sverige. Med en hastighet som saknar historiskt motstycke har nya lagar stiftats, som är direkt kristendomsfientliga. Beslut tas utan att vara förankrat bland folket. Avskilj några dagar för att tillsammans med Maranataförsamlingen stilla dig inför vad Guds Ord har att säga om våra dagar.

**Dagliga samlingar
med start onsdag kväll
kl. 19.00**

Talare: Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Vidén, Kjell Roos, Bernardo Vidén tillsammans med församlingens övriga vittnen och sångare.

**För information och
anmälan: Se kontaktrutan**

Tidningen Maranata! önskar var och en av sina läsare och medarbetare en välsignad julhelg och ett gott nytt år!

Red

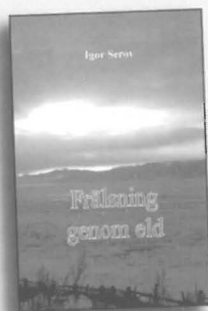
Maranataförsamlingens i Stockholm ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar
i Dagens Nyheters predikoturer på
lördagar, eller www.maranata.se

Adress: Se kontaktrutan

Frälsning genom eld

Igor Serov kommer från Litauen,
och fick efter ett härjat liv möta
Gud till frälsning och förvandling.
Detta är hans vittnesbörd.
(Finns även på litauiska)

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information finns på hemsidan.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergåll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas
av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller
kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns
också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar,
700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd (fr 7/1-06) 15.00-16.00

Kontakt

Besöksadress: Bällsta Missions-
Center, Bällstav. 100, Bromma,
Stockholm. (Kommunala färdme-
del: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83 Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Bo bra och ät gott i kristen miljö!

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på
spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Ett barn varder oss fött

Ty ett barn varder oss fött,
en son bliver oss given,
och på hans skuldror
skall herradömet vila;
och hans namn skall vara:
Underbar i råd,
Väldig Gud,
Evig fader,
Fridsfurste.

Så skall herradömet varda stort
och friden utan ände
över Davids tron
och över hans rike;
så skall det befastas och stödjas
med rätt och rättfärdighet,
från nu och till evig tid.
HERREN Sebaots nitälskan
skall göra detta.

(Jes 9:6 7)